

MARTTI LUTHER

Aabrahamille luvattu siunaus

Edellä Herra sanoi: “Sinussa, Aabraham, tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä.” Siinä siunaus rajataan, mutta sitä ei täsmennetä. Tässä kohdassa se kuitenkin lausutaan selvän sanoin: “sinun siemenessäsi”. Mikä on tämä siemen, sen Paavali selittää Galatalaiskirjeen 3. luvussa ja selittää, että se tarkoittaa Kristusta vastoin juutalaisten joutavia puheita (Gal. 3:16).

Sitten mainitaan kaikki kansakunnat. Siispä tämä lupaus kuuluu myös meille pakanoille, ja kaikille, jotka ikänä sen kuulevat ja ottavat vastaan, ei pelkästään juutalaisille. Meille ei lupaus kukaan ole lausuttu, ja siinä juutalaiset ovat meitä paremmassa asemassa. Me olemme kuitenkin ihmisiä, joista Jumala puhuu. Ensimmäinen henkilö on Jumala, joka puhuu. Toinen on Aabraham. Kolmas olemme me pakanat. Tästä syystä meidän tulee kunnioittaa tätä kohtaa ja sitä täydestä sydäimestä rakastaa. Jos näet sanat kuuluisivat näin: “Sinun siemenessäsi tulee siunatuksi sinun kansasi”, olisi meidät suljettu pois, mutta koska hän tässä puhuu kansakunnista, hän puhuu

myös meistä, meillä on todellakin syy iloita tästä siunauksesta.

Nämä sanan ansaitsisivat todellansa, että ne kirjoitettaisiin isoin kultaisin kirjaimin ja tuotaisiin jatkuvasti sielumme silmien eteen. Tämä on meidän kerskauksemme Aabrahamin siemenessä annetusta siunauksesta. Siitä me kerskailemme ja sitä ylistämme vähintään yhtä paljon kuin juutalaiset.

Meillehän Jumala ei ole puhunut eikä valaansa vannonut, mutta meistä hän on puhunut. Nämä ovat kuitenkin vain henkilöitä koskevia eroja, koska juutalaiset ovat toinen persoona, me taas kolmas. Mutta ensimmäinen, joka on puhuva Jumala, puhuu kumpaisellekin, ja tahtoo, että juutalaiset ensin, sitten myös kreikkalaiset – näinhän Paavalin tapana on puhua jättämällä juutalaisille heidän etuoikeutensa – uskokoot ja nauttikoot kaikesta siitä hyvästä, mitä tuo tullessaan Aabrahamin siunattu siemen, Kristus Jeesus, kaikkien kansakuntien autuus ja siunaus.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24. Hämeenlinna 2005. 2. 318-319. Suomentos Heikki Koskenniemi.

Kiista Muhammedin kuvista – miten pysymme Jumalan sanassa ja annamme todis- tuksen Vapahtajasta toisten uskontojen levitessä?

Laajaa huomiota on saanut tanskalaisessa lehdessä olleet Muhammedin kuvat ja niiden johdosta syntyneet, osin väkivaltaiset mielenosoitukset. Tämä kertoo maailman raaistumisesta ja viimeisen päivän lähestymisestä. Samalla se johdattaa kysymään, kuinka me tänäkin aikana voimme pysyä uskossa ja antaa johdonmukaisen todistuksen Vapahtajasta niille, jotka palvelevat toisia jumalia ja kuinka suhtaudumme heihin kristillisen rakkauden mukaan. Esimerkkinä palvelee apostoli Paavalin todistus Ateenassa (Apt. 17:16-32), jossa hän näki paljon epäjumalankuvia.

Kun Paavali vietti Ateenassa aikaa työtovereitaan odottaen, hän tutustui kaupunkiin. Hän näki, että kaupunki oli täynnä epäjumalankuvia. Antiikin Kreikan tapaan niitä oli monenlaisia. Kun Paavali tämän havaitsi, hänen henkensä kiivastui (Apt. 17:16). Apostoli tajusi, että ihmiset olivat käyttäneet paljon aikaansa ja varojaan epäjumalien kuvien pystyttämiseen. Kaikki tämä oli turhaa, suorastaan kadottavaa. Epäjumalien kuvat houkuttelivat ihmisiä luottamaan noihin kuviin ja niissä esitettyihin hahmoihin. Monenlaisten epäjumalankuvien olemassaolo epäilemättä tuoditti kansaa sellaiseen uskoon, että ei ole niin tarkkaa, mitä jumalaa palvellaan. Nykypäivänä monet pitävät tällaista hyväksyttävänä asiana ja ajattelevat, palvelkoon kukin, mitä jumalaa tahtoo. Mutta apostolin mieli kiivastui. Miksi näin? Siitä syystä, että mikään tuollainen jumala ei voi pelastaa. Epäjumalanpalvelus, olipa jumalan tai jumaloitavan ihmisen nimi mikä tahansa, on rikkomus ensimmäistä käskyä vastaan. Sydämessään sellaista seuraava ei pelastu vaan joutuu kadotukseen. Tästä syystä apostoli kiivastui.

Apostoli ei kuitenkaan vihannut epäjumalanpalvelijoita eikä pilkannut heitä. Hän keskusteli juutalaisten kanssa. Hän myös väitteli kreikkalaisten filosofien kanssa. Väittely oli tuossa kulttuurissa tavallinen tapa keskustella asioista, se ei siis tarkoita riitaisuutta ihmisten välillä. Apostolin keskustelukumppanit huomasiivat hänen uskonsa, sillä hän julisti heille evankeliumia Jeesusesta. Apostoli ei

mitenkään halveksinut toisia. Hän ei puhunut heidän uskostaan halventavasti, vaan julisti evankeliumia.

Meidän on syytä ottaa oppia apostolista. Hän ei käyttäytynyt sopimattomasti eikä pyrkinyt ärsyttämään toisia. Sen sijaan hän julisti heille evankeliumia Jeesuksesta ja ylösnousemuksesta. Joka uskoi tämän saarnan, siirtyi kadotuksen tieltä autuuden tielle ja hylkäsi myös ulkoisen epäjumalanpalveluksen. Saarna Vapahtajasta tähtäsi muutokseen sydämessä ja siitä seuraavaan muutokseen elämässä.

Kun apostoli oli aikansa keskustellut ateenalaisten kanssa, hän sai tilaisuuden antaa todistuksen Vapahtajasta suuren joukon kuullen. Hän mainitsi puheensa alussa Ateenassa olleen 'Tuntemattomalle jumalalle' pystytetyn alttarin. Tämän johdosta hän toi esiin, että Jumalaa ei voi palvella käsin tehdyissä temppeleissä eikä häntä voida kuvata inhimillisen taiteen keinoin. Näin hän osoitti kaiken epäjumalanpalveluksen vääräksi. Sitä hän ei kuitenkaan tehnyt epäjumalankuvia häpäisten vaan oikeasta Jumalasta opettaen. Tämän sisältönä oli parannussaarna. Kunkin on kaduttava syntiään Jumalan edessä. Jumala on asettanut Kristuksen koko maanpiirin tuomariksi. Kaikkien edessä on ylösnousemus, uskovilla iankaikkiseen elämään, epäuskoisilla kadotukseen.

Ajankohtaisten asioiden äärellä meidän on tehtävä seuraavat huomiot: 1) Epäjumalanpalvelus ja usko Vapahtajaan ovat toistensa vastakohtia. Väärä on siis sellainen asenne, että muiden uskontojen edustajat, puhutaanpa sitten ateenalaisista 2000 vuotta sitten tai muslimeista tänä päivänä, palvelisivat samaa Jumalaa kuin kristityt. 2) Muiden uskontojen edustajia tai heidän menojaan ei pidä pilkata, joten pilkkaavat kuvat tai puheet muslimeja kohtaan ovat asiattomia. 3) Muiden uskontojen edustajille tulee julistaa parannusta synneistä ja evankeliumia Kristuksesta. 4) Yleinen mielipide jopa ulkonaisen kristikunnan sisällä entistä enemmän hyväksyy erilaisia uskomuksia ja vastustaa sitä, että pelastus saadaan yksin uskon kautta Kristukseen. Tästä voi seurata maallisen vallan voimistuva vastustus evankeliumia kohtaan, jopa sen luisuminen avoimesti antikristillisiin käsiin. 5) Meidän tulee rukoilla uskollisesti esivallan puolesta, että ulkonainen järjestys ja uskonnonvapaus säilyisivät. 6) Seurakunta ei saa liittoutua toisoppisten tai epäuskoisten kanssa ulkonaisen turvallisuuden, toimintamahdollisuuksien tai maallisen suosion säilyttämiseksi, vaan sen tulee pitää uskollisesti kiinni sanasta, elää parannuksessa ja levittää evankeliumia myös mahdollisesti vaikeutuissa oloissa.

Kyse on loppujen lopuksi aivan perustavista asioista: meidän tulee elää katumuksessa syntiemme tähden, uskoa Kristukseen Vapahtajanamme, antaa hänestä todistus kaikille ja elää rauhassa kaikkien kanssa, sikäli kuin meistä riippuu. Olkoon tarkoin muistissamme ja turvanamme Jumalan sana: *“Tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu.”* (Matt. 24:14) ja *“Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni.”* (Joh. 10:27,28)

Kimmo Närhi

Vältä hengellistä yhteyttä toisin opettavien kanssa eli unionismia ja anna johdonmukainen todistus Jumalan sanasta

Nykyaikana lähiympäristössämme on runsain määrin eri uskoa ja oppeja tunnustavia seurakuntia. Niiden määrä Suomessa on huomattavasti kasvanut muutaman vuosikymmenen aikana. Samaan aikaan jo olemassa olevissa tunnustuskunnissa, maassamme näkyvimmin evankelisluterilaisessa kirkossa, on alettu hyväksyä ja suosia uusia oppeja ja käytäntöjä. Tämän ilmiön johdosta opillinen välinpitämättömyys valtaa alaa. On tarpeen yhä uudelleen huomata, kuinka tärkeää on pysyä oikeassa opissa ja hylätä väärät opit ja antaa johdonmukainen todistus Vapah-tajasta.

Mitä unionismi on?

Sana "unionismi" tulee yhdistämistä merkitsevästä sanasta. Kirkollisessa asiayhteydessä sillä tarkoitetaan erilaisten uskojen ja oppien sekoittamista. Käytännössä se ilmenee siten, että toimitaan hengellisissä asioissa yhdes-sä ikään kuin oltaisiin uskossa ja opis-sa yksimieliset, vaikka todellisuudessa näin tekevien välillä on opillisia eroja. Oikeasta opista tietoinen ja sitä tun-nustava henkilö ei voi tällaiseen yhtyä. Se olisi tottelemattomuutta sitä Juma-lan käskyä vastaan, joka käskää vetäy-tymään pois toista oppia tunnustavista, esim. Room. 16:17: "Mutta minä kehoitan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyt-tä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet; vetäytykää pois heistä."

Unionismia harjoitetaan seurakun-nan sisällä, jos sen keskuudessa sallit-taan oikean opin rinnalla vääriäkin op-peja. Seurakuntien ja kirkkojen välillä sitä harjoitetaan, jos ne ovat kirkolli-sessa yhteydessä toistensa kanssa huo-limatta siitä, että ne opettavat toisilleen ristiriitaisia oppeja.

Käytännössä yksi unionistinen toi-mintatapa on sellainen, että eri seura-kunnat tai sellaisiin kuuluvat ihmiset pitävät yhteisiä tilaisuuksia ja sopivat, että opillisesti erottavista asioista ei puhuta. Esimerkiksi lapsikasteen hy-väksyvät ja uutta kastetta harjoittavat seurakunnat järjestävät julistustilai-suuden ja sopivat, että kasteesta ei ol-lenkaan opeteta. Tämä on onneton rat-kaisu. Ei ole maallisestikaan ajatellen rehellistä katkeä oleellisia erimieli-syyksiä vaikenemisen taakse. Heng-gelliseltä kannalta tällainen antaa ym-märtää, ettei kaste olisi tärkeä asia ja käytännössä heikentää kuulijoiden tie-toisuutta kasteen merkityksestä. Oi-kein on teroittaa Jumalan suuria lupa-uksia ja ohjata kastettuja uskossa tur-vaamaan kasteeseensa.

Miksi unionismi on vahingollista?

Unionismi on vahingollista siitä syystä, että se periaatteessa tekee tyh-jäksi totuuden ja harhan välisen eron. Totuudelle on tyypillistä, että se sulkee pois sille vastakkaisen harhan. Jos har-haa ei suljeta pois vaan sille annetaan olemassaolon oikeus, ei totuudelle an-neta sille kuuluvaa kunniaa. Näin har-

ha pääsee vaikuttamaan ja johtamaan ihmisiä pois totuuden pohjalta.

Unionismi on vahingollista sekä sen kannalta, joka alun perin pitäytyy oikeaan oppiin että sen kannalta, joka ei sitä tunne tai tunnusta. Kummatkin tulevat myös harhan vaikutukselle alttiiksi. Oikean opin tunteva ja siihen pitäytyvä voi joutua epäilysten valtaan. Sitä, joka alun perinkin yhtyy harhoihin, tulee kehottaa luopumaan niistä. Jos harhojen esiintymistä ei kuitenkaan haluta torjua, ne vakiintuvat, ja kehotus niistä luopumiseen jää antamatta.

Usein on viitattu rakkauteen sen puolesta, että toimittaisiin yhdessä eri tavoin opettavien kesken. Siinä ei kuitenkaan oikea rakkaus toteudu, päinvastoin annetaan väärä kuva kristillisestä rakkaudesta. Jos joku henkilö tai seurakunta erehtyy opissa, oikea rakkaus velvoittaa varoittamaan erehdyksestä, ei osoittamaan hyväksyntää sille.

Miten toimia toisten kirkkojen järjestämissä juhlissa ja koulussa?

Useimmille seurakuntiemme jäsenille tulee eteen lähisukulaisten elämään liittyviä kirkollisia juhlahetkiä kansankirkon piirissä. Monet ovat myös koulun kanssa tekemisissä, ja siellä on välistä hengellistä ohjelmaa. Miten tällaisiin asioihin tulisi suhtautua?

Sukulaisten juhliin osallistutaan tavallisesti perhesiteiden tai käsillä olevan elämäntilanteen kunnioittamisen tähden. Yksittäiseen tilaisuuteen osallistuminen ei siis sinänsä tarkoita hengellistä tai kirkollista yhteyttä. On kuitenkin hyvä panna merkille tavanomai-

seen elämäntilanteeseen liittyvien juhlien ja niiden sisältöjen erityispiirteitä.

Kaste

Kun kaste toimitetaan Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen vettä käyttäen, se on oikea kaste. Tunnustamme siis kansankirkon kasteen oikeaksi. Tämä näkyy jo siinäkin, että kansankirkosta jäseniksemme tulevia ei kasteta uudestaan.

Kasteen yhteydessä lapselle nimitetään myös kummit. Kummin tehtävä on tukea vanhempia lapsen kristillisessä kasvatuksessa. Kansankirkossa tämä kasvatusta kuitenkin tapahtuu heikäläisten oppien mukaan. Sellaiseen ei pidä osallistua eikä siis mennä toisin opettavassa kirkossa kastettavan lapsen kummiksi. Hyvä ratkaisu on, jos vanhempien kanssa voidaan sopia, että muuten voi opettaa lapselle Jumalan sanaa, rukoilla hänen puolestaan ja muutenkin olla läheinen.

Kun lapsi kastetaan tunnustuksellisessa luterilaisessa seurakunnassa, tulee kummin olla samaa uskoa tunnustavan seurakunnan konfirmoitua jäsen.

Konfirmaatio

Konfirmaatioissa näkyvät erot kansankirkon ja seurakuntiemme välillä suoranaisemmin kuin muissa tavanomaisissa juhlissa erityisesti siihen liittyvän ehtoollisen vieton tähden. Koska kansankirkolla on kirkollinen ja niin ollen myös ehtoollisyhteys reformoidun anglikaanisen kirkon kanssa, on sikäläinen ehtoollisenvietto jo lähtökohdaltaan unionistista. Uskonpuhdistajat torjuivat ehdottomasti yhteisen ehtoollisen reformoitujen kans-

sa. Itse ehtoollista koskevan oppieron tähden emme voi osallistua kansankirkon ehtoolliseen. On myös syytä varoa osoittamasta sellaiselle hyväksyntää.

Avioliittoon vihkiminen

Avioliitto perustuu luomiseen. Siihen liittyvät asiat ja lainsäädäntö kuuluvat maalliselle esivallalle. Avioliittoon vihkiminen on tarpeen pitää kunniaa. Avioliitto on pyhä ja pätevä riippumatta siitä, solmitaanko se maistraatissa vai kirkossa. Yhteiskunnallisesti tasapuolista olisi, että kaikilta edellytettäisiin siviilivihkiminen. Aviopari voisi sitten yhdessä seurakuntansa kanssa järjestää avioliiton siunaamistilaisuuden.

Mitä tulee avioliittoon aikovien vaellukseen, on tarkoin pidettävä kiinni siitä, että ei mennä asumaan yhdessä ennen vihkimistä. Jos halutaan järjestää suuret juhlat eikä siihen heti ole mahdollisuutta, on oikein solmia avioliitto maistraatissa ja sitten sopivana aikana, esim. vuoden tai kahden päästä, juhlistaa avioliiton solmimista suuremmin. Jos sen sijaan eletään avosuhteessa ja sinä aikana valmistellaan suuria häitä, todellisuudessa vähätellään vihkimisen merkitystä, kun yhteiselämä on aloitettu ennen vihkimistä.

Hautaan siunaaminen

Läheisen kuolema vaikuttaa elämään ja muistuttaa myös oman elämämme lyhydestä. Kun kuulemme kuolinviestin, on hyvä muistaa Jumalan sanan lupauksia siitä, että usko Vapahtajaan tuo iankaikkisen elämän. Hautajaiset antavat tilaisuuden ottaa osaa toisten suruun ja myös tuoda esiin

Jumalan sanan lohdutusta esimerkiksi muistolauseissa.

Nykyään hautajaisissa korostuu myös se tosiasia, että emme voi sydämessämme yhtyä rukouksiin toisen opettavien kanssa. Joissakin tapauksissa nimittäin rukoillaan edesmenneen puolesta. Tämä ei ole oikea asia. Ajallisen kuoleman jälkeen ei asianomaisen tilaan voi vaikuttaa. Rukous kuolleiden puolesta antaa väärän kuvan siitä, että kuoleman jälkeen olisi mahdollista kääntyä.

Koulun juhlat ja jumalanpalvelukset

Viime aikoina on julkisuudessaakin ollut puhetta koulun juhlissa laulettavista virsistä. Suomessa Enkeli taivaan ja suvivirsi kuuluvat perinteisesti koulujen päättäjäjuhliin. Nämä virret ovat sanoiltaan mitä parhaimmat, ja varmasti mielellämme sydämessämme rukoilemme ja ylistämme Jumalaa niiden sanoin. Koulun juhlat eivät myöskään ole minkään seurakunnan juhlia eikä virsien laulaminen tarkoita kirkollista yhteyttä paikalla olevien kesken.

Virsien käyttämiseen koulun juhlissa liittyy kuitenkin vakavia kysymyksiä. Jotkut haluaisivat poistaa ne kokonaan. Tämä pyrkimys noussee yleensä halusta poistaa koulusta mahdollisimman tarkoin kaikki kristillisyyteen viittaava.

Toiset puolustavat virsien säilyttämistä. Julkisuudessa tämän tueksi esitetyt perusteet ovat uhkaavia. On sanottu, että ne kuuluvat suomalaiseen kulttuuriin eikä niiden laulaminen tee tilaisuudesta uskonnollista. Varsin pitkälle menevä kannanotto on Suomen Kuvalehden pääkirjoituksessa 51-52/

2005, s. 7. Siinä virsien säilyttämisen puolesta esitetään mm.: “Tuskin Jumala loukkaantuu, jos joku koulun yhteisessä kuusijuhlissa nimittää häntä Allahiksi sisimmässään tai jättää kokonaan nimeämättä, kun ei voi varmasti tietää. Olennaisinta on yhteinen kokemus, joka liittää lapset toisiinsa ihonväristä, uskonnosta ja taustasta riippu-

matta.” Tämä peruste johtaa kahteen onnettomaan asiaan. Niitä, jotka eivät usko Kristukseen, kehoitettaisiin käyttämään Jumalan nimeä väärin. Toisaalta esitetty peruste edistää sellaista käsitystä, ettei ole niin väliä, millaiseen jumalaan uskotaan. Toivomme, että kouluissa vallitsee hyvä yhteishenki riippumatta siitä, mihin oppilaat ja muut

koulussa olevat uskovat. Tämän varjolla älköön kuitenkaan uskoteltako, että kristilliset virret yhdistäisivät kristittyjä ja ei-kristittyjä toisiinsa.

Sekä Enkeli taivaan että suvivirus sisältävät mitä selvimmän opetuksen Vapahtajasta. On loukkaus niiden teki-joita ja oikeaa käyttöä vastaan tulkita ne vain suomalaisen kulttuurin osaksi. On myös varottava tarkoin painostamasta ketään epäuskoista laulamaan virsiä. Kaikessa vakavuudessaan voidaan esittää myös kysymys: kumpi ilmentää vakavampaa luopumusta, virsien laulamatta jättäminen vai sen sanominen, että ne ovat vain kulttuuria? Vastausta on vaikea antaa, mutta kumpikin vaihtoehto osoittaa suurta siirtymistä pois suomalaisen koululaitoksen kristillisiltä juurilta.

Koulujen virsilaulusta julkisuudessa käyty keskustelu osoittaa, kuinka vakavassa tilanteessa elämme. Toiselta puolen kouluun kohdistuu avoimen epäuskon paine, eikä tämä ole edes uusi asia. Toiselta puolen hyvienkin virsien säilyttämistä puolustetaan tavalla, joka näyttää siltä, että niiden todellista sisältöä ei otettaisi vakavasti. Asian yhteiskunnallinen ratkaisu ei ole meidän vallassamme. Sen sijaan pitäkäämme sekä yksityisesti että seurakunnassa tarkoin kiinni mainittujen ja muidenkin hyvien virsien opetuksista ja käyttäkäämme niitä uskoen autuudeksemme.

Ainakin paikoin koulun alun ja/tai päättymisen aikoihin suurin osa koululaisista osallistuu kansankirkon jumalanpalvelukseen. Se on tavallisesti kansankirkon seurakunnan tilaisuus ja sellaisen liittäminen koulunkäyntiin on toisaalta jääne koululaitoksemme kristillisistä juurista mutta toisaalta

osoitus maallisen ja hengellisen hallinnan sekoittumisesta. Uskonnonvapauslaki antaa seurakuntiemme jäsenille oikeuden olla osallistumatta toisen seurakunnan jumalanpalvelukseen. Tämän oikeuden käyttäminen on johdonmukainen tapa toimia.

Miten todistamme Kristuksesta toisille?

Yllä olemme käsitelleet tilanteita, joissa on tarpeen käydä rajaa oikean ja väärän hengellisyyden välillä. Se on tärkeä asia, ettemme altistu väärälle opetukselle emmekä tue käsitystä sen vaarattomuudesta. Tärkeää on myös, että todistamme heille Kristuksesta. Kuinka voimme tehdä sen innokkaasti ja johdonmukaisesti?

Jokseenkin kaikilla rippikoulun käyneillä seurakuntiemme jäsenillä on ystäviä ja sukulaisia, joille voi puhua Vapahtajasta. Yksityisissä keskusteluissa ja ystäväpiireissä on oikein tuoda esiin se, että turvaamme Jumalaan ja uskomme tulevamme autuaiksi Kristuksen tähden. Kyselevien kanssa voimme paneutua Raamatun tutkimiseen vastauksien löytämiseksi. Verratomina apuneuvoina ovat luterilaiset tunnustuskirjat ja muut luotettavat teokset. Voimme antaa lahjaksi kirkkomme julkaisemaa kirjallisuutta. Monelle on hyödyksi ollut Kristinoppi ja monia teemoja helppotajuisesti selittävä Sana on elämän lähde, muita kirjoja unohtamatta.

Elämme sekavaa ja ehkä sekavamaksi käyvää aikaa. Vahvistukaamme siis Jumalan sanassa ja antakaamme siitä johdonmukainen todistus.

Kuoleman ja tuonelan avaimet.

Pastori Kauko Valveen saarna toisena pääsiäispäivänä 1946 (Ilm.1:18)

Kalliisti lunastetut sanankuulijat!

“Herra on ylösnoussut, Herra on todella ylösnoussut.” Tämä ilohuuto kajahti kerran yli 1900 vuotta sitten sanomattomaan murheeseen vajonneiden, itkevien ja valittavien Jeesuksen opetuslasten kesellä ja kulki suusta suuhun. Tuo ilosanoma kuivatti kyyneleet, niin kuin aurinko kuivaa kasteen. Se täytti heidän tuskan repimät sydämensä sanoin kuvaamattomalla lohdutuksella ja muutti heidän valitukseensa riemuhuudoksi.

“Herra on ylösnoussut, Herra on totisesti ylösnoussut!” Tämä suuri ilon ja voitonsanoma on sitten kautta aikojen ollut kristittyjen taisteluhuutona, järkähtämättömänä voitonmerkkinä, jonka johdolla he ovat rohkeasti ja riemuiten kärsineet ja taistelleet uskossa. Tuo ilosanoma on yhä tänä päivänä jokaisen tosiuskovan sielun ja oikein opettavan seurakunnan rohkai-sijana ja voittohuutona.

Mutta miksi tätä yhtä ylösnousemista näin juhlietaan, miksi siihen näin kaikki lohdutus perustetaan ja ollaan sen tähden niin luottavaisia ja varmoja? Onhan monia muitakin, jotka ovat päässeet kuoleman käsistä! Miksi ei siis samoin juhli Sarpatin lesken pojan heräämistä kuolleista, jonka Jumala toimitti profeetta Eliaan kautta. Tai, kun profeetta Elisa herätti suomenilaisen vaimon pojan, apostoli Pietari Tabitan eli Dorkaksen ja Herra Kristus

itse Jairuksen tyttären, Nainin lesken pojan ja Lasaruksen. Miksi emme kokoontu juhlimaan heidän kuolleista heräämistään, vaan ainoastaan Kristuksen tyhjän haudan äärelle ja siellä kohotamme voittohuutomme?

Kaikki nuo tapaukset kyllä osoittavat, ettei ihmisen sielu häviä kuolemassa, se ei haihdu viime henkäyksellä, vaan pysyy olemassa, on kuolematon ja ruumiskin nousee kerran haudasta. Tätä samaa todistaa myös Kristuksen ylösnouseminen kuolleista. Mutta mitä auttaisi meitä varmuus ja takaus siitä, että ihmisen sielu on kuolematon ja että ruumiskin tulee taas eläväksi, jollei meillä olisi mitään takuuta ja varmuutta siitä, että kuolematon sielumme saa kerran ylösnousta ja elää autuaana.

Sielun kuolemattomuus ja ruumiin ylösnousemus ovat lohdullinen asia vain täysin vanhurskaille ja pyhille. Syntisille, jollaisia me ihmiset luonnostamme olemme, on se, kun sitä oikein ajattelemme, vain pelottava ja kauhistava. Meille ei siis tuottaisi mitään tosi lohdutusta varmuus vain sielun kuolemattomuudesta ja ruumiin ylösnousemuksesta, jollemme voisi olla varmat autuaasta iankaikkisuudesta. Mutta Jumalan kiitos, Herran Kristuksen ylösnouseminen ei vakuuta meille vain, että ihmissielu on kuolematon ja ruumis nousee haudasta, vaan se, ja ainoastaan se, vakuuttaa ja takaa

autuaan ylösnousemuksen, kuolematomuuden ja iankaikkisen elämän.

Jo Daavid riemuitsee: "Riemun ja pelastuksen huuto kuuluu vanhurskasten majoissa. Herran oikea käsi tekee väkeviä tekoja. Herran oikea käsi korottaa, Herran oikea käsi tekee väkeviä tekoja. En minä kuole, vaan elän ja julistan Herran töitä. Herra minua kylä kuritti, mutta kuolemalle hän ei minua antanut. Avatkaa minulle vanhurskauden portit, käydäkseni niistä sisälle kiittämään Herraa." (Ps.118:15–19)

Ja profeetta Hoosean kirjassa: "Tuonelan kädestä minä heidät päästän, kuolemasta minä heidät lunastan. Missä on sinun ruttosi, kuolema, missä on sinun surmasi, tuonela? Katumus on peitetty minun silmiltäni." (Hoos. 13:14)

Ja prof. Miika: "Tien aukaisija käy heidän edellensä, he aukaisevat tiensä, kulkevat portille ja lähtevät siitä ulos. Heidän kuninkaansa käy heidän edellään, ja Herra heitä johdattaa." (Miik. 2:13)

Tästä jo kuulette Kristuksen ylösnousemuksen merkityksen. Voitto yli kuoleman ja helvetin ja näiden hirmuvallan kaikkien kahleitten murtaminen on Kristuksen ylösnousemuksen varsinainen hedelmä.

Me kaikki tunnemme ja muistamme pääsiäisen suurten tapahtumien historian, nyt tahdomme tarkastaa niiden ihanaa hedelmää, oppiaksemme kaikki ojentamaan uskon kätemme sitä kohti ja ottamaan ja nauttimaan, sillä vain sen hedelmän nauttiminen lääkitsee sen kielletyn hedelmän nauttimisen kauheat seuraukset.

"Ja minä elän; ja minä olin kuollut,

ja katso, minä elän aina ja ianaikkisesti ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet." (Ilm.1:18)

Rukous: Herra Jeesus, sinä olit kuollut, mutta katso, nyt sinä elät iankaikkisesti iankaikkisuuksissa ja sinulla on kuoleman ja helvetin avaimet. Kuolema kyllä nieli sinut, mutta sinä olit sille myrkkyy. Helvetti otti sinut vangiksi, mutta sinusta tuli sille surma. Helvetin käärmeen myrkyllinen piikki pisti sinua kantapäähän, mutta sinun lävistetty jalkasi polki murskaksi käärmeen pään. Sen vuoksi kaikuu nyt ilon ja autuuden äänet ja voittolaulut vanhurskasten majoissa. Sinä sait voiton, perinpohjaisen voiton, ja mikä ilo, sinä taistelit, mutta voittosaaliisi tarkoittit meille ja jaat sitä nyt sanalasi. Avaa nyt siis sydämemme, että sinun suuren voittonsi hedelmän omistaisimme ja nauttisimme. Herätä kaikki oikeaan elämään, mikä vielä keskelämme on kuollutta. Auta meitä, että sinulta omistaisimme lahjaksi sellaiset aseet ja välikappaleet, joilla voitamme kaikki synnin, kuoleman ja helvetin hyökkäykset ja kerran saamme viettää voittojuhlaa perillä taivaassa. Amen.

Tässä lukemassamme Ilmestyskirjan kohdassa sanoo Herra Kristus itse meille mitä selvimmin ja lyhykäisimmin sanoin, mikä on hänen ylösnousemisensa varsinainen hedelmä. Se on siis kuoleman ja helvetin avaimet.

Me tiedämme, että Kristus on, ei vain tosi ihminen, vaan myös tosi Jumala ja hänellä on tosi Jumalana kuoleman ja helvetin avaimet jo iankaikkisuudesta. Sillä hänellä on Jumalan täysi valta yli kuoleman ja hel-

vetin. Hänellä on tämä hallitusvalta ollut hamasta iankaikkisuudesta jo ennen ylösnousemusta kuolleista. Mutta tässä Pyhän Raamatun kohdassa hän nimenomaan sanoo, että hän on nuo avaimet vielä hankkinut kovien vaivojen, kärsimysten ja kuoleman ja sen jälkeen tapahtuneen ylösnousemisensa kautta! Mitä tämä tarkoittaa? Miksi hän tällaiseen vaivaan ryhtyi ja miksi hän tahtoi nuo avaimet hankkia vielä kovalla työllä, verellään, kuolemallaan ja ylösnousemisellaan, kun ne olivat jo hänellä ennestäänkin?

Käsittääksemme asian, on meidän tarkattava tapahtumia ja asiantilaa taaksepäin, aina ensimmäiseen ihmiseen. Kun hän lankesi syntiin, synnin kautta kuolemaan ja Jumalan vihan alaiseksi, lankesimme me kaikki samalla kertaa, sillä me kaikki olimme jo hänessä, kuten samaan juureen sisältyen sen tuottamina runkona ja oksina.

“Sentähden, niinkuin yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan, ja synnin kautta kuolema, niin kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi, koska kaikki ovat syntiä tehneet.” (Room.5:12)

Tuon kohtalokkaan lankeemuksen seurauksena tuli tästä maailmasta kuoleman laakso ja koko ihmissuku joutui kuoleman saaliiksi, sillä synnin palkka on kuolema. Jokapäiväinen kokemus jo todistaa, että kuoleman kahleet ovat niin lujat, ettei yksikään ihminen voi itse niistä irrottautua. Ei mikään viisaus, rikkaus, valta, korkeus, voi sitä torjua. Vanhojen, nuorten, ylhäisten, alhaisten, viisasten ja yksinkertaisten, rikkaiden ja köyhien, kuninkaitten ja kerjäläisten, kunniallisten ja paheel-

listen ihmisten on kaikkien kuoltava. Ja kaiken lisäksi sille, jolla ei ole Kristuksen ylösnousemuksen hedelmä tunnettu, sille ei voi mikään taata, minkälainen kohtalo häntä odottaa kuoleman jälkeen iankaikkisuudessa. Päinvastoin, ihmisen omatunto sanoo: “Kuolemassa ei ole olemassaolosi loppu, kuoleman jälkeen tulee tuomio ja tuomion jälkeen helvetti, sillä olet syntinen, mutta Jumala on pyhä ja vanhurskas.”

Ihminen on luonnostaan syntiensä ja kuoleman ja kadotuksen avuton vanki, vankilan ovet ovat lukossa ja lukko ilman avainta, murtamaton. Mutta mikä sitten voisi olla ainoa avain, joka aukaisisi tuon kuoleman ja helvetin vankilan oven? Koska synti on meidät sinne saattanut, niin ei mikään muu voi meitä sieltä pelastaa ja pois päästää kuin täysi synnittömyys ja vanhurskaus, joka kelpaa itse Jumalan edessä. Mutta juuri tämän, täyden, Jumalan edessä kelpaavan, vanhurskauden toi Kristus, kun hän kolmantena päivänä tuli kuolemasta esiin.

“ – kun uskomme häneen, joka kuolleista herätti Jeesuksen, meidän Herramme, joka on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamistemme tähden.” (Room.4:24,25)

“Tietäen, että Kristus, sittenkuin hänet kuolleista herätettiin, ei enää kuole; kuolema ei enää häntä vallitse. Sillä, minkä hän kuoli, sen hän kerta kaikkiaan kuoli pois synnistä; mutta minkä hän elää, sen hän elää Jumalalle.” (Room.6:9,10)

Me näemme millä sanomattomilla vaivoilla, kärsimyksillä ja uhrilla Kristus sen hankki,

– ensiksi tuli ihmiseksi, halvaksi kuin orja

– Jumalan laki kaikkine veloituksineen tuli hänen päällensä. “Mutta kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen lainalaiseksi syntyneen.” (Gal. 4:4)

– kaikki maailman synnit hänen päällensä. Ne olivat taakkana jo lapsesta asti aina ristinkuolemaan. “Sillä myös Kristus kärsi kerran kuoleman syntien tähden, vanhurskas väärin puolesta, johdattaakseen meidät Jumalan tykö, hän, joka tosin kuoletettiin lihassa, mutta tehtiin eläväksi hengessä.” (1 Piet.3:18)

– Getsemane ja Golgata, sitten kuolleena ja haudassa.

– Kristus on kaikki tehnyt ja loppuun saakka kärsinyt. “Sillä niinkuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat joutuneet syntisiksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi.” (Room.5:18)

Mutta mikä muutos on tapahtunutkaan? Mitä nyt näemme?

– syntiemme kuorma harteillaan kulki hän, Vapahtajamme, kumarassa ristille ja kuolemaan. Nyt hän seisoo pää pystyssä, syntikuormamme on poissa.

– äsken vielä orjan muodossa ja vihollisten vankina, nyt jumalallisessa majesteettisuudessaan vapaana ja koskemattomana.

– äsken tuomittuna syntiemme tähden ja Jumalan hylkäämänä, nyt itse Jumalan kuolemasta herättämänä, täysin vapaaksi julistettuna koko maan ja taivaan edessä.

– äsken hän polki Jumalan vihan

viinikuurnaa, nyt Jumalan iankaikkisen mielisuosion ja rakkauden ihanassa loisteessa.

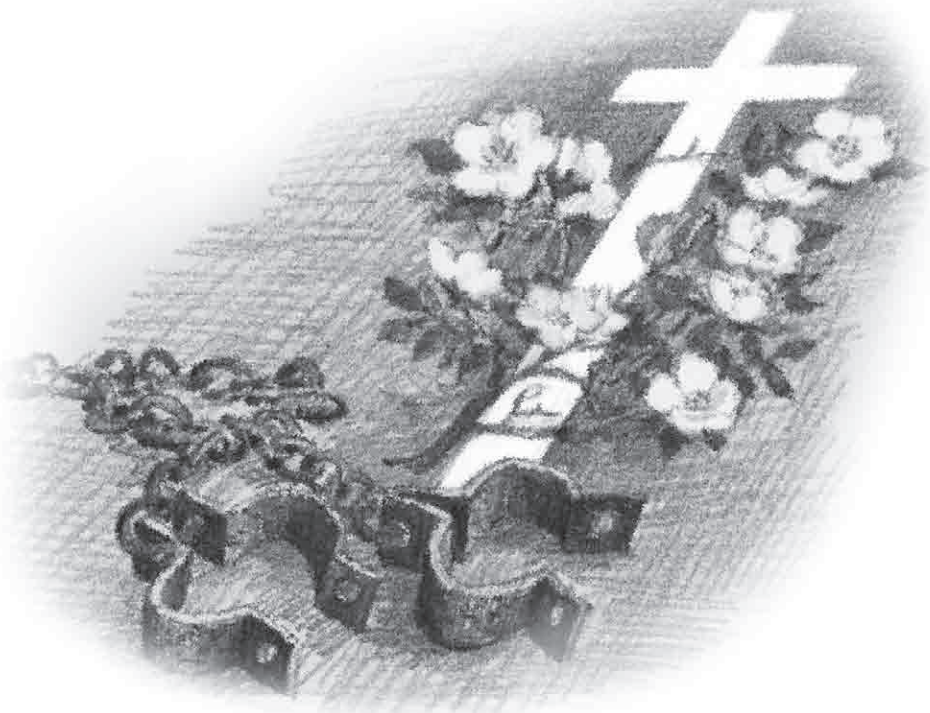
– äsken vielä helvetin kaikki vallat hänen kimpussa, hänen huokaillen ja valittaen tuon kauhean taakan alla, helvetin käärmeen myrkyllinen piikki kantapäässään, mutta nyt voittajana, saatanan pää murskana hänen jalkojensa alla.

– äsken kuoleman kanssa kamppailen ja sen saaliina joutuvana sen avoimeen kitaan, mutta nyt kuoleman rikkirepäässeenä tullut kirkastetussa ruumiissa esiin terveenä ja iankaikkisesti elävänä ja hänellä on kuoleman ja tuonelan avaimet.

On selvää, mitä Herramme tarkoittaa sanoessaan, että hänellä on kuoleman ja tuonelan avaimet, valta yli kuoleman ja helvetin, ei vain Jumalana, vaan myös ihmisenä, meidän Vapahtajanimme. Hänellä on nyt kahdet avaimet! Hän on nuo toiset ansainnut meidän sijaisena, välimiehenämme.

“Ja Filadelfian seurakunnan enkelille kirjoita: Näin sanoo Pyhä, Totinen, jolla on Daavidin avain, hän, joka avaa, eikä kukaan sulje, ja joka sulkee, eikä kukaan avaa.” (Ilm.3:7) “Ja minä panen Daavidin huoneen avaimen hänen olallensa; ja hän avaa, eikä kukaan sulje, ja hän sulkee, eikä kukaan avaa.” (Jes.22:22)

Mutta miksi tämä on nyt niin tärkeä tuntee? Siksi, koska Kristus ei ole niitä hankkinut itseään varten. Jotta hänellä olisi nuo avaimet itseään varten, siihen hänen ei olisi tarvinnut tulla maan päälle kärsimään, kuolemaan ja ylösnousemaan, hänellähän oli ne jo ian-

kaikki-suudessa. Hän hankki ne meitä varten, jotta meidän ei tarvitsisi jäädä syntien, kuoleman ja helvetin vankeuteen. Ja hän on huolehtinut, että nuo avaimet ovat saatavissa täällä maan päällä.

“Ja Jeesus tuli heidän tykönsä ja puhui heille ja sanoi: “Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen, ja opettamalla heitä pitä-

mään kaikki, mitä minä olen käsenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun asti.” (Matt. 28:18-20)

“Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet, ja minkä sinä sidot maan päällä, se on oleva sidottu taivaassa, ja minkä sinä päästät maan päällä, se on oleva päästetty taivaassa.” (Matt. 16:19)

Miten lohdullinen asia onkaan, että Kristuksella on nuo avaimet, ja että me evankeliumin sanassa: “joka kuulee ja

uskoo”, saamme omistaa ne heti ja pitää sydämessämme ja käyttää yksityisesti kukin kohdastaan ja seurakunnassa julkisesti avainten valtana.

Huomatkaa tarkoin tämä kalliit kuulijat. Älkää laiminlyökö tilaisuutta omaan varustautumiseen.

Moni elää siinä luulossa, että eivät nuo avaimet ole niin välttämättömiä, ja ovat huolettomia, vaikka heillä ei olekaan niitä. Mikä hirvittävä itsepetos. Ajattele, olet luonnostasi synnin ja kuoleman avuton vanki, ne saartavat, millä vapaudut Jumalan vihasta, omantunnon syytöksistä ja kuoleman vallasta? Olet rautaisessa vankilassa, paljain käsin, ilman avaimia, joilla pääsisit pois, sillä sinulla ei ole sitä vanhurskautta, joka kelpaa Jumalan edessä. Kun kuolema lähestyy, ei ole keinoa päästä pois. Ei avainta. Oma vanhurskaus ei avaa ovea. Epätoivoisena viedään sellainen vanki kadoituksen syvyyteen ja vain sen vuoksi, että häntäkin varten lahjaksi hankitut valmiit avaimet eivät kelvanneet.

Toiset taas ovat sellaisen luulon vallassa, että heidän syntiensä, kuoleman ja kadoituksen vankila on niin luja, ettei ole mitään toivoa päästä sieltä ja olla todella vapaa. He tuntevat synnin syytöksen painavan raskain kahlein ja puristavan omaatuntoa. Kuinka usein tahtookaan sellainen epätoivoinen ajatus vallata Kristukseen uskovankin mielen, kun synty painaa. Mutta ajattele sielu parka, eikö ole totta, kellä on oikeat avaimet, hän avaa helposti ja varmasti vahvim-mankin oven. Niin on asia! Mutta nythän Herra Kristus on valmistanut ja takonut juuri oikeat tarkasti sopivat avaimet mei-

tä syntikurjia varten. Se on hänen vanhurskautensa.

“Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.” (2 Kor. 5:21)

Ojentakaa siis vain uskon käsi ja ottakaa lahjana vastaan valmis avain ja säilyttäkää sydämessänne ja käyttäkää sitä.

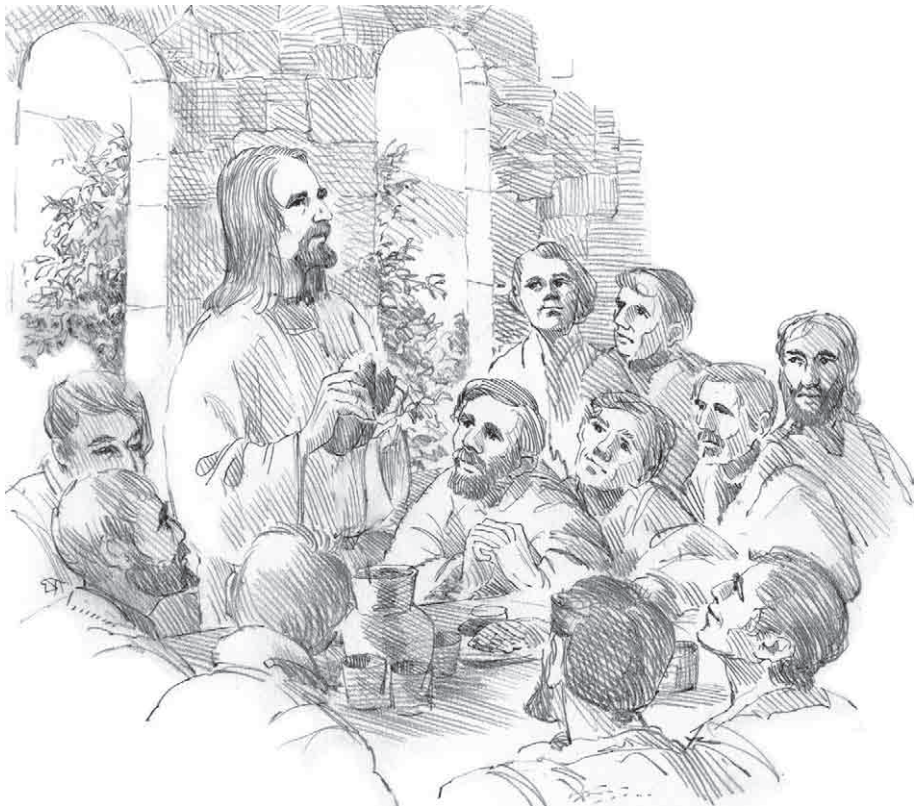
Mutta kuolevathan Kristukseen uskovatkin? Kyllä, mutta eivät maista todellista kuolemaa. Iankaikkista kuolemaa ei ole ja ajallinenkin vain uni, sielu vapaana ja ruumiskin ajallaan perässä iankaikkiseen elämään

Kuinka välttämätöntä onkaan jokaiselle olla selvillä siitä, mitä Kristus toi tullessaan noustessaan kuolemasta. Näissä Ilmestyskirjan sanoissa (Ilm. 1:18) on sinulla elämä tai kuolema, taivas tai kadotus. Tuntekaamme ja tunnustakaamme, että luonnostamme olemme syntiemme, kuoleman ja kadoituksen vangit ja että ainoa turvamme ja toivomme on Herra Kristus. Tunnustakaa hänelle oman sydämemme pimeys ja avuttomuus ja toivottomuus ja nähdessämme hänen, ylönousseen Vapahtajamme vaivat ja haavat, huudahtakaamme: “Minun Herrani ja minun Jumalani.” Hän antaa mielellään meille nuo avaimet, hän itse avaa, päästää vapaaksi. “Jos siis Poika tekee teidät vapaiksi, niin te tulette todellisesti vapaiksi.” (Joh. 8:36)

“Kuolema, missä on sinun voittosi? Kuolema, missä on sinun otasi? Mutta kuoleman ota on synty ja synnin voima on laki. Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta!” (1Kor. 15:55–57)

Ja kun he lähestyivät Jerusalemia ja saapuivat Beetfageen, Öljymäelle, silloin Jeesus lähetti kaksi opetuslasta ja sanoi heille: "Menkää kylään, joka on edessänne, niin te kohta löydätte aasintamman sidottuna ja varsan sen kanssa; päästäkää ne ja tuokaa minulle. Ja jos joku teille jotakin sanoo, niin vastatkaa: 'Herra tarvitsee niitä'; ja kohta hän lähettää ne." Mutta tämä tapahtui, että kävisi toteen, mikä on puhuttu profeetan kautta, joka sanoo: "Sanokaa tytär Siionille: 'Katso, sinun kuninkaasi tulee sinulle hiljaisena ja ratsastaen aasilla, ikeenalaisen aasin varsalla.'" Niin opetuslapset menivät ja tekivät, niinkuin Jeesus oli heitä käsenyt, ja toivat aasintamman varsoineen ja panivat niiden selkään vaatteensa, ja hän istuutui niiden päälle. Ja suurin osa kansasta levitti vaatteensa tielle, ja toiset karsivat oksia puista ja hajottivat tielle. Ja kansanjoukot, jotka kulkivat hänen edellään ja jotka seurasivat, huusivat sanoen: "Hoosianna Daavidin pojalle! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen. Hoosianna korkeuksissa!"

Ja kun hän tuli Jerusalemiin, joutui koko kaupunki liikkeelle ja sanoi: "Kuka tämä on?" Niin kansa sanoi: "Tämä on se profeetta, Jeesus, Galilean Nasaretista." (Matt. 21:1-11)

Ja kun hetki tuli, asettui hän aterialle ja apostolit hänen kanssansa. Ja hän sanoi heille: "Minä olen halajamalla halannut syödä tämän pääsiäislampaan teidän kanssanne, ennenkuin minä kärsin; sillä minä sanon teille, etten minä sitä enää syö, ennenkuin sen täyttymys tapahtuu Jumalan valtakunnassa." Ja hän otti maljan, kiitti ja sanoi: "Ottakaa tämä ja jakakaa keskenänne. Sillä minä sanon teille: tästedes minä en juo viinipuun antia, ennenkuin Jumalan valtakunta tulee." Ja hän otti leivän, kiitti, mursi ja antoi heille ja sanoi: "Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan. Tehkää se minun muistokseni." Samoin myös maljan, aterian jälkeen, ja sanoi: "Tämä malja on uusi liitto minun veressäni, joka teidän edestänne vuodatetaan. (Luuk. 22:14-20)

Ja kun hän nousi rukoilemasta ja meni opetuslastensa tykö, tapasi hän heidät murheen tähden nukkumasta. Niin hän sanoi heille: "Miksi te nukutte? Nouskaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen." Ja katso, hänen vielä puhuessaan tuli joukko kansaa, ja yksi niistä kahdestatoista, se, jonka nimi oli Juudas, kulki heidän edellään. Ja hän tuli Jeesuksen luo antamaan hänelle suuta. Mutta Jeesus sanoi hänelle: "Juudas, suunnantamisellako sinä Ihmisen Pojan kavallat?"

Kun nyt ne, jotka olivat hänen ympärillään, näkivät, mitä oli tulossa, sanoivat he: "Herra, iskemmekö miekalla?" Ja eräs heistä

iski ylimmäisen papin palvelijaa ja sivalsi häneltä pois oikean korvan. Mutta Jeesus vastasi sanoen: "Sallikaa vielä tämäkin." Ja hän koski hänen korvaansa ja paransi hänet. Niin Jeesus sanoi ylimpapeille ja pyhäkön vartioston päälliköille ja vanhimmille, jotka olivat tulleet häntä vastaan: "Niinkuin ryöväriä vastaan te olette lähteneet miekat ja seipäät käsissä. Minä olen joka päivä ollut teidän kanssanne pyhäkössä, ettekä ole ojentaneet käsiänne minua vastaan. Mutta tämä on teidän hetkenne ja pimeyden valta." Niin he ottivat hänet kiinni ja kuljettivat pois ja veivät hänet ylimmäisen papin taloon. Ja Pietari seurasi taampana. (Luuk. 22:45-54)

STLK:n kirjamyyntiluettelo ja hinnasto 2005	Hinnat euroina
Aamoksen kirja, käänös ja selitys (Särelä)	2,50
Erlaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (Uppala)	1,00
Iso katekismus, venäjänkielinen	10,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (Särelä)	0,50
Jeesus elää, runokirja (Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (Särelä)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C.F.W. Walther)	18,50
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (Särelä)	1,50
Koetelkaa kaikki (toim. Särelä)	1,50
Kolossan seurakunta (Särelä)	2,50
Kristinoppi: (englanninkielinen, latviankielinen, liettuankielinen, suomenkielinen, venäjänkielinen ja vironkielinen) ä.....	10,00
Kristuksen kuuliaisuus (Särelä)	8,50
Kristus meidän edestämme (Särelä)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (Särelä)	3,50
Lapsikaste on raamatullinen (Särelä)	5,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, venäjänkielinen	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliherruudesta), venäjänkielinen	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori Pätiälän muistelmiin (Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C.F.W. Walther)	17,00
Paikallisseurakunta (C.F.W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (Aho)	0,50
Raamattu opettaa	1,00
Raamatua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto	2,50
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (Nafzger)	5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. Särelä)	0,50
Rukous joka päivälle	0,50
Saarnavirka on Kristuksen käsky (Särelä).....	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (Särelä)	6,00
venäjänkielinen (Särelä).....	8,00
Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta (Luther)	6,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928 1968	1,00
Säännöt 2004.....	3,00
Taustaa — Tekijänoikeudesta maailmaan (Pälkkö & Särelä)	8,00
Taustaa 2, Kehitysoopin kulisista (Pälkkö).....	10,-
Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät (Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut STLK:n 50 vuotisjuhlaulkaisu	3,50
Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (Aho)	2,50
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), venäjänkielinen	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (Särelä)	1,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1 - 7 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8 -17 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18 -24 (Luther).....	49,00
Kaukainen voittolaulu, ilmestyskirjan selitys (Becker) md.....	4,00
“ “ sid.	8,50
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (Preus).....	3,50
Oppi Jumalan sanasta (Gerhard).....	42,00
Raamatun inspiraatio (Preus).....	14,50
Uskon pyhä salaisuus (Gerhard)	37,00
Vanhurskautamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (Preus)	5,00
LUTERILAINEN lehti, vuosikerta	22,00
“ “ “ irtonumero	2,50
Lähetystyön tarkoitettujen suurempien tilauksien hinnasta voidaan neuvotella erikseen.	

Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut

VESA

KEVÄT 2006

LUTERILAINEN - LASTENOSASTO

"Jeesus on ylösnoussut! Jeesus elää!" Luuk.24:1-11

Päätä rukouksesi varmalla sanalla ”amen”

Pastorin kirje

Vapahtaja opetti sanomaan Isä meidän –rukouksen päätteeksi sanan ”amen”. Ehkä tiedät, mitä tuo vierasperäinen sana tarkoittaa. Sen merkitys on ”varmasti”, ”totisesti”, ”näin on tapahtuva”. Jumalan lapsi saa rukoilla varmasti luottaen siihen, että Jumala auttaa. Jumala myös tahtoo meidän niin rukoilevan.

Joku voi ajatella, kuinka Jumala minua, heikkoa ja syntistä ihmistä kuulisi. On tarkoin huomattava, että Jumala itse on käskenyt meitä rukoukseen. Niinpä myös rukouksen kuuleminen perustuu hänen sanaansa, ei meidän tekoihimme. Juuri sanan perusteella ja siihen uskoen voimme rukoilla varmoin mielin.

Saamme siis jäädä siihen turvaan, että Jumala antaa meille jokapäiväisen leivän, synnit anteeksi ja varjelee meitä kiusauksista ja kaikesta pahasta. Jos hän välistä antaa meidän kokea vaivaa, sairautta ja muita maallisia murheita, hän tekee sen siksi, että me entistä lujemmin pyytäisimme häntä avuksemme ja turvaisimme häneen. Näin hän teki apostoli Paavalille ja monelle muulle uskovalle.

Saamme olla myös varmat, että Jumala mielellään pyhittää nimensä keskuudessamme, antaa jatkuvasti uskon vahvistusta ja voimaa hänen sanaansa mukaiseen elämään. Hänen valtakuntansa tulee evankeliumin myötä jatkuvasti. Uskossa saamme olla sen jäseniä. Kerran hänen valtakuntansa tulee niin, että saamme muuttaa perille taivaan kotiin. Vaikka epäuskoisen maailman ja oman vanhan ihmisemme eli syntisen luontomme tahto on Jumalan tahtoa vastaan, Jumalan tahto kuitenkin tapahtuu.

On siis turvallista ja oikein tarpeellista, että totumme rukoilemaan varmoin mielin. Näin noudatamme Jumalan sanan kehotusta: ”Anokoon uskossa, ollenkaan epäilemättä.” Jaak. 1:6. Tällaisessa uskossa ja rukouksessa on turvanamme Jumalan sana, hänen armonsä rakkaan Vapahtajan Jeesuksen tähden ja myös lupaus siitä, että hän kuulee rukouksemme ja varjelee meitä ominaan hyvän tahtonsa mukaan.

Kimmo Närhi

Jeesus rakastaa lapsia

Pääsiäisen aikana meille kerrotaan rakkaasta Vapahtajasta, joka sovitti kaikki meidän syntimme. Meitä kehoitetaan: Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut. Apt. 16:31 Meille luvataan: Kaikille, jotka ottavat Jeesuksen vastaan, annetaan voima tulla Jumalan lapsiksi. Ketkä ottavat Jeesuksen vastaan, ketkä uskovat häneen? Erikoisesti lapset, sanoo Herra Jeesus.

Hän sanoi kerran aikuisille: ”Totisesti minä sanon teille: joka ei ota Jumalan valtakuntaa vastaan niin kuin lapsi, se ei pääse sinne sisälle.” Ja sitten Raamattu kertoo, että Jeesus otti lapsia syliinsä, pani kätensä heidän päällensä ja siunasi heitä. Mark.10 Herra puhuu pienistä lapsista, jotka uskovat häneen. Matt. 18 He eivät epäile Raamatun sanaa niin kuin monet aikuiset, jotka luulevat olevansa viisaampia kuin Jumalan sana. Jos epäilijät eivät nöyry ja käänny Vapahtajan autettaviksi, he eivät voi pelastua, päästä taivaaseen.

Opettaja kysyi kerran pieneltä koululaiselta: ”Antaako Jeesus varmasti anteeksi?” Poika vastasi iloisesti: ”Tottakai antaa.”

”Kiitos Herran, kiitos Jumalan, kiitos rakas Jeesus!” kuului usein aamuisin pienen tytön huoneesta.

Hänet oli jo pienenä otettu Jumalan lapseksi pyhässä kasteessa ja hänelle oli kerrottu usein Jeesuksesta ja hänen puolestaan oli paljon rukoiltu. Hänen uskova isänsä, joka oli minun rakas serkkuni, oli kuollut sodassa.

Lapsi katseli usein isänsä valokuvaa ja puheli: ”Isi on taivaassa, isi on taivaassa! Tiittakin menee taivaaseen!” Sinne taivaan ihanan kotiin hän pääsikin jo kolmevuotiaana.

EP

Mitä tapahtui Getsemanessa

Jeesus oli otettu kiinni Getsemanen puutarhassa. Se oli paikka, jossa Herra Jeesus usein oli opetuslapsineen. Nytkin hän oli mennyt sinne oppilaidensa kanssa. Vain Juudas puuttui joukosta. Hän oli käynyt ylipappien luona kavaltamassa Jeesuksen. Ylipapit olivat ihastuneet ja luvanneet antaa hänel-

le rahaa. Hän oli saanut palkakseen kolmekymmentä hopearahaa.

Rahanahneus oli saanut Juudaksen valtaansa. Raamatussa varoitetaan ankarasti: ”Rahanhimo on kaiken pahan alku ja juuri”. 1Tim.6:10 Epärehellisyys oli myös tullut Juudakselle tavaksi. Hänelle oli annettu Jeesuksen ja opetuslasten yhteinen rahakukkaro hoidettavaksi. Raamattu kertoo, että hän oli varas ja että hän otti itselleen, mitä kukkaroon oli pantu.

Tiedämme, että seitsemäs käsky varoittaa: ”Älä varasta.” Kuitenkin ovat esim. myymälävarkaudet hyvin yleisiä lastenkin keskuudessa. Jopa kotonakin voidaan varastaa vanhemmilta rahaa. Varkautta seuraa tavallisesti valehtelevinen, kielletään se, mitä on tehty. Mutta: ”Herralle kauhistus ovat valheelliset huulet”, sanotaan Jumalan sanassa, kuten myös että taivaaseen eivät pääse ne, jotka valhetta rakastavat ja tekevät. Juudas oli näin rahanahneuden ja epärehellisuuden takia joutunut pahan hengen pauloihin. Tosin hän myöhemmin, kun Jeesus oli tuomittu, katui tekoaan. Hän joutui kuitenkin epätoivoon ja hirttäytyi. Kaikki, mitä Juudakselle tapahtui, oli ennustettu jo Vanhassa Testamentissa Jeremian kirjassa. Jer.32:6-9

Mitä Getsemanessa tapahtui, se kerrotaan tarkasti Raamatussa. Herran Jeesuksen suuri tuska ja kärsimys alkoi jo siellä. Sitä kuvaa mm. lyhyt toteamus, että hänen hikensä oli niin kuin veripisarat, jotka putosivat maahan. Luuk.22:44 Hänelle ilmestyi taivaasta enkeli, joka vahvisti häntä. Hänen rukoillessaan hartaasti hänen lähimmät opetuslapsensa Pietari, Jaakob ja Johannes, olivat nukahtaneet, vaikka Vapahtaja kaksi kertaa kävi heitä herättämässä: ”Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen.” Millaiseen kiusaukseen he joutuivat, varsinkin itsevarmana aikaisemmin kerskunut Pietari, siitä kerrotaan kaikissa evankeliumeissa.

Lue esim. Mark. 14:66-72

Sitten tuli hetki, jolloin Jeesus otettaisiin kiinni. Juudas tuli öiseen puutarhaan sotilasjoukon, ylipappien ja fariseusten palvelijoiden kanssa soihdut, lamput ja aseet mukanaan.

Silloin Jeesus, joka tiesi kaiken, mikä oli häntä kohtaava, astui esiin ja sanoi heille: ”Ketä te etsitte?” He vastasivat hänelle: ”Jeesusta Nasaretilaista.” Kun hän sanoi heille: ”Minä se olen”, peräytyivät he ja kaatuivat maahan. Niin hän taas kysyi heiltä: ”Ketä te etsitte?” He saivat: ”Jeesusta, Nasaretilaista.”

Jeesus vastasi: ”Minähän sanoin teille, että minä se olen. Jos te siis minua etsitte, niin antakaa näiden mennä.”

Jeesus puhui kiinniottajilleen: ”Niin kuin ryöväriä vastaan te olette lähteneet minua miekoilla ja seipäillä vangitsemaan. Joka päivä minä olen ollut teidän luonanne opettaen pyhäkössä, ettekä ole ottaneet minua kiinni. Mutta tämä tapahtuu, että kirjoitukset kävisivät toteen.”

Sitten Raamattu kertoo opetuslapsista, että he kaikki jättivät hänet ja pakenivat.

EP

Jeesusta kuulusteltiin

Herra Jeesus vietiin ensiksi ylimmäisen papin, Kaifaan eteen, jonne kirjanoppineet ja vanhimmat olivat kokoontuneet. Jeesusta kuulusteltiin. Koko neuvosto etsi väärää todistusta häntä vastaan surmataksaan hänet. Monia ihmisiä tulikin todistamaan väärin Jeesuksesta. Lopulta ylimmäinen pappi nousi ja sanoi hänelle: ”Etkö vastaa mitään siihen, mitä nämä todistavat sinua vastaan?”

Mutta Jeesus oli vaiti. Niin ylimmäinen pappi sanoi hänelle: ”Minä vannotan sinua elävän Jumalan kautta, että sanot meille, oletko sinä Kristus, Jumalan Poika?”

Jeesus sanoi hänelle: ”Olen. Ja te saatte nähdä Ihmisen Pojan istuvan Voiman oikealla puolella ja tulevan taivaan pilvissä.”

Niin ylimmäinen pappi repäisi vaatteensa (muka surun merkiksi) ja sanoi toisille: ”Mitä me enää todistajia tarvitsemme? Te kuulitte hänen pilkkaamisensa. Mitä arvelette?” Niin he kaikki tuomitsivat hänet vikapääksi kuolemaan. Jeesuksen vihamiehet eivät siis uskoneet, että Jeesus oli Jumalan Poika, Jumala. Niin he tekivät kauhistavan synnin ja vetivät kansansakin päälle Jumalan rangaistuksen. – Mutta aivan samoin on nytkin lukemattomia epäuskoisia ihmisiä, jotka eivät usko, että Jeesus on Jumala. ”Joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen.” Mark.16

Jeesus tuomittiin

Juutalaiset eivät voineet panna kuolemantuomiota täytäntöön, sillä heidän täytyi saada siihen roomalaisen maaherran lupa. Siksi he veivät Jeesuksen Pontius Pilatuksen eteen. Vaikka Pilatus oli pakanallinen maaherra, hän kuitenkin huomasi, että juutalaiset kateudesta olivat antaneet Jeesuksen hänen tuomittavakseen. Hän sanoi useaan kertaan, ettei hän löydä Jeesuksessa mitään syytä. – Niin, Jeesus oli syytön, hän pyhä Jumalan Poika, jumalihminen. Syy on kokonaan meissä, syntisissä ihmisissä, joita hän tuli pelastamaan.

Jeesuksen ristiinnaulitsemisesta ja hänen sovituskuolemastaan kerrotaan myös kaikissa evankeliumeissa, joissain lyhyesti, joissakin yksityiskohtaisemmin. Lue Matt.27, Mark.15, Luuk. 23 ja Joh.19.

Jeesus kuoli ristillä

Mitä ristillä tapahtui, sen kertoo myös toisen Korinttolaiskirjeen viides luku. ”Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan ja hän uskoi meille sovituksen sanan.” 2 Kor.5:19

Taivaallisen Isän edessä kaikkien ihmisten synnit ovat sovitettu. Kaikki syntivelat on maksettu. Synnit pyyhitään pois omaltatunnonla, kun uskomme Jeesukseen. ”Joka uskoo Jeesukseen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta.” Apt.10:43

Haluamme elää Vapahtajamme lapsina pitäen huolta siitä, ettei mikään synti, ajatus, sana tai teko, joka on syntiä Jumalan sanan mukaan, pääse meihin asumaan ja hallitsemaan meitä. Syntiä emme saa puolustaa. Olemme syntisiä elämämme loppuun asti ja siksi tarvitsemme Jeesusta aina. Jos elämme uskossa, Herra Jeesus puhdistaa meidät jatkuvasti pyhällä verellään.

Emme voi olla pyytämättä häneltä päivittäin anteeksi. Saamme häneltä ilon ja rauhan. Saamme olla turvallisella mielellä, hän meidän Vapahtajamme pitää meistä huolen.

Herra Jeesus sanoi kuoleman hetkellä: ”Se on täytetty.” Se merkitsi täydellistä sovitustekoa. Hän täytti Jumalan lain puolestamme ja sovitti kaikkien ihmisten kaikki synnit.

Tehtävä:

Tunnetko pääsiäisevankeliumit? Kuka sanoi seuraavat sanat?

1. "Minkä minä kirjoitin, sen minä kirjoitin." _____
2. "En tunne sitä miestä." _____
3. "Minä tein synnin, kun kavalsin viattoman veren." _____
4. "Rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen." _____
5. "Ovat ottaneet pois minun Herrani, enkä tiedä, mihin ovat hänet panneet." _____

Tarkista vastauksesi seuraavalta sivulta.

Jeesus nousi ylös

”Niin he muistivat hänen sanaan. Ja he palasivat haudalta ja veivät sanan tästä kaikesta niille yhdelletoista ja kaikille muille. Luuk. 24:1-8 Jeesuksen ystävät ottivat Jeesuksen alas ristiltä ja veivät hänet Joosef Arimatialaisen uuteen hautakammioon, jonka hän oli hakkauttanut kallioon. Matt. 27:59-60

Raamatussa kerrotaan edelleen: Ja siellä oli monta naista, jotka olivat Galileasta seuranneet Jeesusta ja palvelleet häntä. He seisovat taaempänä katselemassa Golgatalla. Heidän joukossaan olivat Maria Magdaleena ja toinen Maria ja Salome.

Ja palattuana kotiinsa he valmistiivat hyvänhajuista yrttejä ja voiteita. Mutta sapatin he viettivät hiljaisuudessa lain käskyn mukaan. Luuk.22,24 ja Matt.27:55

Viikon ensimmäisenä päivänä aini varhain he tulivat haudalle tuoden mukanaan valmistamansa hyvänhajuiset yrtit.

Ja he havaitsivat kiven viertetyksi pois haudalta. Niin he menivät sisään, mutta eivät löytäneet Herran Jeesuksen ruumista. Ja kun he olivat tästä ymmällä, niin katso kaksi miestä seisoi heidän edessään säteilevissä vaatteissa. Ja he pelästyivät ja kumartuivat kasvoilleen maahan. Niin miehet sanoivat heille: ”Miksi te etsitte elävää kuolleitten joukosta? Ei hän ole täällä, hän on noussut ylös.

Muistakaa, kuinka hän puhui teille vielä ollessaan Galileassa sanon: ”Ihmisen Poika pitää annettaman syntisten ihmisten käsiin ja ristiinnaulittaman, ja hänen pitää kolmantena päivänä nouseman ylös.

EP

*Edellisen sivun tehtävien
vastaukset:*

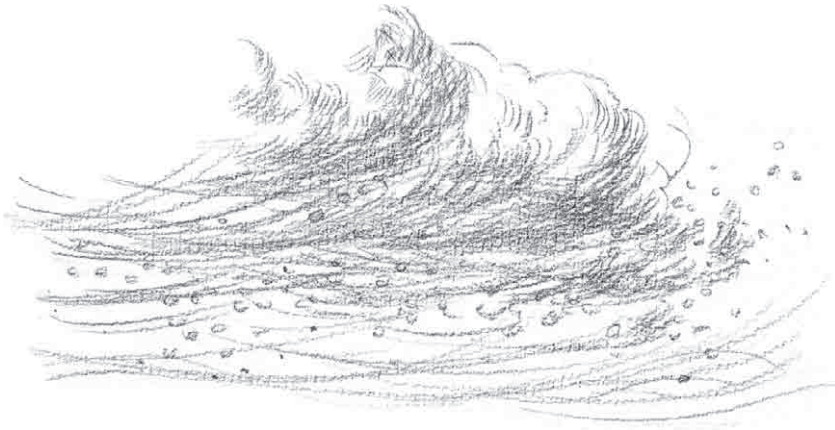
1. Pontius Pilatus
2. Pietari
3. Juudas Iskariot
4. Jesus
5. Maria Magdaleena

"Kaksi miestä seisoi heidän edessään säteilevissä vaatteissa."

Vesa on Luterilaisen lastenosasto. Ilmestyy 5 kertaa vuodessa,
toimittaja Tuula Matikainen, os. Käsikiventie 5, 00920 HELSINKI.

Email: tuula.matikainen@pp.inet.fi

TUULI JO PUHALTAA

*Mielen taivaalla raskaat täkit
auringon peitoksi vedettynä
Pimeys kietoo kulkijan askeleet
kotitieltä kauaksi kulkeneet*

*Katseessa kadun kuolleet lehdet
elämä kuin loppuun elettyinä
Valon toivoisi vielä loistavan
Huomaa vierellään Vapahtajan*

*Katso, tuuli jo puhaltaa
kurat vaatteista pudistaa
Elämän kadun kolhut
valkeudella vaatettaa
Katso, tuuli jo puhaltaa
Valoa kohti kuljettaa
Armon lumen alta
uusi kevät puhkeaa*

*Sana antaa voiman
kulkea huomiseen
Ontuva kulkija saa turvata
armoon ylenpalttiseen*

*Varustaudu pakkaseen
myrskyyn sekä helteeseen
Maailman paahteessa
tie johtaa taivaaseen
Katso, tuuli puhaltaa
eteenpäin kuljettaa
Vapahtajan vierellä
taivastiellä johdattaa*

*Kerran perillä
ei pilviä
vain taivas sininen
- ilo ikuinen.*

(OL)

Profeetta Sakarjan selitys

Uskonpuhdistaja Martti Lutherin selittämä ja hänen itsensä saksaksi julkaisema vuoden 1527 joulukuun lopussa. W2 XIV, 1768-1975. Suomentanut Markku Särelä. Jatkoa viime numeroon.

10. LUKU

Jae 6. Minä teen väkeväksi Juudan heimon ja pelastan Joosefin heimon.

13. Toisin sanoen, tässä taistelussa minä olen oleva heidän kanssaan niin, että he tulevat olemaan vahvimmat, voittavat ja kukistavat kaikki, jotka taistelevat heitä vastaan. Ja tätä ei koe ainoastaan Juudan heimo, vaan minä pelastan myös Joosefin heimon, Israelin valtakunnan, eli kuten heprean kielessä kuuluu: He myös voittavat ja kukistavat vihollisensa aivan samoin kuin Juuda. Kuten edellä [luku 9, kohta 17] on sanottu: Juuda ja Israel tulevat jälleen yhdistymään Kristuksen alaisuudessa ja heillä on oleva sama armo ja sama henki.

Minä asetan heidät jälleen paikoilleen eli tuon heidät takaisin.

14. Ei vanhaan valtakuntaan, vaan hengelliseen, josta hän tässä puhuu, kuten seuraa:

Sillä minä armahdan heitä.

15. Vanha valtakunta oli Israelin kuuliaisuuden varassa. Sillä kaukaa heille oli luvattu, että jos he olisivat hurskaita, he saisivat maan omakseen. Sen vuoksi se olikin kuin turkin hihan varassa ja sen täytyi tuhoutua. Mutta tämä valtakunta on Jumalan armon varassa ilman meidän hurskauttamme ja ansiotamme. Sen vuoksi se kestää vahvana iankaikkisesti, kuten hän tässä sanoo asettavansa sen paikalleen, ei heidän ansionsa tähden, vaan armah-

tamalla heidät. Niin se kestää hänen armahtavaisuutensa alla, ei heidän oman vanhurskautensa varassa.

Ja he tulevat olemaan kuten ennen, kun minä en ollut heitä hyljännyt.

16. Tämä armo ilman omaa vanhurskautta suoristaa ja oikaisee kaiken, niin että he ovat niin, kuin Jumala ei olisi koskaan ollut heille vihoissaan, vaan että he ovat niin kuin silloin, kun he olivat kaikkein kuuliaisimpia ja lupaukset olivat uusia ja tuoreita. Kaikki, mitä he tähän asti ovat tehneet, on unohdettu ja on vain sulaa syntien anteeksiantamusta.

Sillä minä Herra, heidän Jumalansa, kuulen heidän rukouksensa.

17. Se on: siinä on oleva sulaa armoa, koska se on armon valtakunta. Aikaisemmin minä en kuullut, kun he huusivat minua avuksi maallisessa valtakunnassaan, vaan annoin heidän tuhoutua omassa vanhurskaudessaan, johon he panivat turvansa ja minkä tähden heidät hävitettiin. Mutta nyt minä olen lähellä ja kuulen heitä armoni tähden, kun he huutavat. Tämä kuuleminen osoittaa, että he huutavat ja rukoilevat paljon. Paljo avuksi huutaminen ja rukoileminen osoittaa, että heillä on paljon hätää ja ahdistusta. Sen tähden tämän täytyy olla ristin valtakunta, jossa Jumala, joka kuulee, on sisällä, kuten Ps. 50:15 sanoo: "Avuk-

sesi huuda minua hädän päivänä ja minä tahdon auttaa sinua” jne. Perkele ei näet lepää vastustaessaan tätä valtakuntaa.

Jae 7. Efraim on oleva kuin jätti, ja heidän sydämensä on iloitseva kuin viinistä. Heidän lapsensakin näkevät sen ja iloitsevat; heidän sydämensä riemuitsee Herrassa.

18. Koska hän on johtunut puhumaan Joosefin heimosta Juudan heimon ohella, vie hän tämän puheensa Joosefin heimosta päätökseen tämän luvun loppuun saakka julistaakseen, että myös Israelin valtakunta, joka oli Joosefin huoneessa ja Efraimin heimossa, on yhdessä Juudan heimon kanssa tuleva Kristuksen alaisuuteen. Niinpä sen, minkä hän ennustaa Juudasta, hän ennustaa myös Joosefin heimosta saman Kristuksen valtakunnan yhteisinä jäseninä. Ensiksi, että hekin samalla tavoin, kuin edellä [kohta 11] on sanottu Juudasta, tulevat olemaan jättejä, toisin sanoen, voittajia ja sankareita, eivät roskaväkeä tai häviön kokeva lauma, ja he tulevat olemaan hengessä iloisia kuin viinin ilahduttamat. Samaan tapaan heidän lapsensakin tulevat iloitsemaan, kun he näkevät jättien eli isiensä voiton. Tämä ilo ei johdu ajallisesta tavarasta tai kunnia-asta, vaan Herrasta, joka antaa ilon ja tekee voittajia, ei heidän omalla voimallaan, vaan armollaan ja [rukouksen] kuulemisella. Lyhyesti sanoen, tässä kuulet jäteistä, sodasta ja voitosta, siitä, ettei ole kyse maallisesta valtakunnasta ajallisessa rauhassa ja ajallisissa puitteissa, vaan se merkitsee jatkuvaa taistelua ilman rauhaa ja kuitenkin pelkkää voiton saavuttamista.

Jae 8. Minä olen viheltävä heille ja kokoava heidät, sillä minä lunastan heidät, ja he lisääntyvät, niin kuin lisääntyivät ennen.

19. Tämä on sanottu heprealaiseen tapaan: “Minä olen viheltävä heille”, se on, minä kosketan heitä Hengelläni, kuten Jesaja käyttää tätä sanontaa 7:18:ssa, kun hän sanoo: “Minä viheltän kärpäset” jne. Hepreassa näet “henki” ja “tuuli” ilmaistaan samalla sanalla *ruuah*. Ja tästä näemme, että hän puhuu Efraimista, joka oli hajallaan, koska hän haluaa koota sen viheltämällä, nimittäin samaan uskoon Juudan kanssa, että se lisääntyisi kuten ennen. Se on, heitä on oleva paljon, mutta vain hengellisesti, kuten seuraavasta käy ilmi:

Jae 9. Sillä minä kylvän heidät kansojen sekaan, että he muistavat minua kaukaisissa maissa.

20. Lisääntyminen tapahtuu siten, että heidät sirotellaan pakanain keskelä kuin siemen, joka enentyy pellossa. Sen vuoksi sen täytyy olla hengellistä lisääntymistä, koska se ei palaa takaisin kotiin kansoista, vaan se kylvetään niihin ja siten se lisääntyy. Se tapahtuu siten, että Jumala lähettää heidät saarnaajiksi kansojen pariin ja siten he saattavat monia luoksensa ja kauttansa Kristuksen tykö. Heidän pitää, hän sanoo, muistaman minua kaukaisissa maissa, toisin sanoen, saarnaaman ja opettaman minusta, jonka avulla he lisääntyvät ja kääntävät monia luokseni. Juutalaisille ei sopinut muistaa Herraa Jerusalemin ulkopuolella eli harjoittaa jumalanpalvelusta, kuten Ps. 137:4 sanoo: “Kuinka me voisimme veisata Herran virsiä vieraalla maal-

la?” Koskapa hän sanoo tässä heidän tulevan kylvämään vieraisissa maissa ja istuttamaan muistaakseen Herraa, on kyllin selvää, että hän puhuu hengellisistä asioista ja että hengellinen Jerusalem on oleva maailmanlaajuinen. Muuten heidän täytyisi kylvää ja istuttaa Jerusalemissa ja siellä lisääntyä ja muistaa Herraa, jos hän tarkoittaisi maallista valtakuntaa.

Ja he saavat lastensa kanssa elää ja palata takaisin.

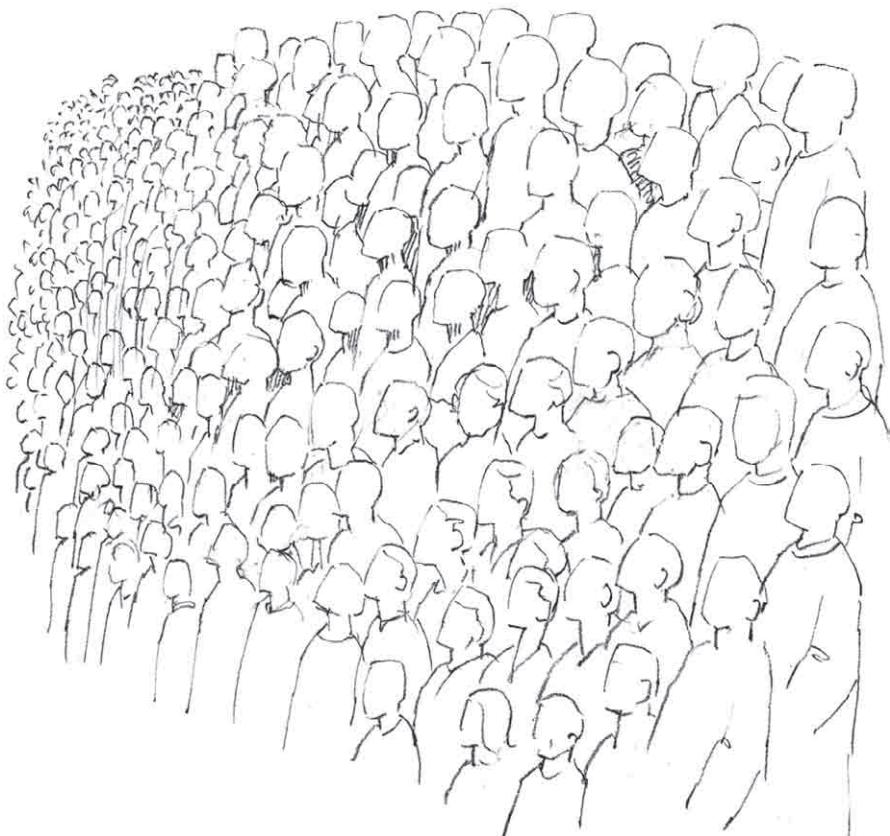
21. Todellakin edellä olevan tekstin mukaan näiden täytyy olla hengellisiä lapsia, joita he synnyttävät, kun he lisääntyvät kylvön seurauksena kansojen keskuudessa, kuten edellä puhuimme, niin että sekä siemen kansojen keskuudessa että tästä siemenestä kasvanut sato ja lisäys eli kääntyneet pakanat tulevat elämään, se on, ovat rohkeita ja heillä on riittävästi. ’Elämä’ näet tarkoittaa Raamatussa elämän käyttöä ja siitä nauttimista, elämistä ilman onnettomuuksia ja vaaroja. Mutta hän tarkoittaa, koska apostoleitten ja saarnamiesten elämä on taistelua, kuten edellä puhuimme, sitä, että heidän täytyy kuitenkin elää myös kuoleman ja kaikkien vaarojen keskellä ja siellä, missä elämää ei ole näkyvässä, kuten Paavali sanoo 2 Kor. 6:9: ”Me olemme kuolemaisillamme, ja katso me elämme” kaikesta huolimatta. Myös paluu takaisin on sitä, että Efraim kaikkeen maailmaan hajotettuna on nyt tuleva takaisin oikealla tavalla, nimittäin kristikuntaan, pysyäkseen siinä ikuisesti.

Jae 10. Minä tuon heidät takaisin Egyptin maasta ja kokoan heidät Assurista; minä vien heidät Gileadin

maahan ja Libanonille, ettei heistä yksikään puutu

22. Tämä kaikki täytyy edellä olevan mukaisesti ymmärtää hengellisesti, muuten edellä sanottu ei kestä. Tähän ei nimittäin sovi, että hän kokoaisi heidät viheltämällä, että hän kylväisi heidät kansojen sekaan ja kumminkin toisi heidät Juudan maalle, kuten juutalaiset mielellään ajattelevat. Myöskään hänen ei pitäisi tuoda heitä Gileadiin ja Libanonille, vaan Samariaan ja keskelle maata, missä he ennen olivat. Siksi merkitys on tämä: Sen jälkeen tapahtuu kerran oikea paluu, kun Kristus evankeliumilla saattaa Israelin lapset Egyptistä ja Assyriasta uskoon, se on, oikeaan Gileadiin ja Libanonille. Miten näet Israelin kymmenen heimoa tulisivat vain Gileadiin ja Libanonille, missä ennen asui ainoastaan kaksi heimoa, Manasse ja Gad? Silloin vanha kuningaskunta olisi tätä kunniakkaampi, koska silloin kullakin heimolla oli oma perintöosansa ja tässä kaikki kymmenen heimoa asuisivat tuskin kahta puolta heimon aluetta. Miten lisäksi tähän sopii, että Efraimin pitäisi asua tuolla puolen Jordania Gadin ja Manassen heimon perintöosassa, mikä kaikki olisi vastoin Moosesen ja Joosuan järjestystä, jonka mukaan Israelin heimoja ei saanut sekoittaa keskenään. Jos tämä on vastoin Moosesesta, niin Mooses on vastoin Sakarjaa ja niin toisen täytyy antaa periksi. Kohtuus on, että Mooses väistyy ja sallii Sakarjan puhua hengellisestä Gileadista ja Libanonista.

23. Gilead [d’[.lig] näet merkitsee joukon antamaa todistusta ja Libanon [nw{n’b.l] hohtavaa tai valkoista. Se on pyhä Raamattu tai kristikunta, mis-

sä ovat lukuisia ne todistukset, jotka saarnaavat Kristuksesta ja sen lisäksi ne ovat hohtavia ja valkoisia, täysin viattomia ja pyhiä. Sellaisen joukon todistuksen ja valkeuden luo Efraim tulee, se on, Jumalan sanaan ja uskoon, jonka kautta sydämet tulevat puhtaiksi, valkoisiksi ja hurskaiksi, Apt. 15:9 [:"Eikä tehnyt mitään erotusta meidän ja heidän kesken, sillä hän puhdisti heidän sydämensä uskolla."]

24. "Ei yksikään heistä puutu." Hepreassa on näin: *Et non invenietur eis*, minkä eräät ymmärtävät: heitä on

tuleva niin paljon, ettei heille ole tarpeeksi tilaa asua. Tämä voisi olla totta, jos Israelin kymmenen heimoa asettuisi fyysisesti vain Gileadiin. Mutta Raamatussa ja kristikunnassa olisi tarpeeksi tilaa tai sitä laajennettaisiin. Olkoon jokainen sitä mieltä, mitä haluaa.

Jae 11. *Ja ahdistus tulee merellä ja hän lyö meren aaltoja.*

25. Jotkut käsittävät tämän tekstin hepreassa näin: Hän on kulkeva ahtaalla merellä, mikä miellyttää minua suuresti. Se voi kuitenkin antaa molemmat

merkitykset ja sillä on sama merkitys, nimittäin se, että hän puhuu hengellisestä kulkemisesta, mikä tapahtui Punaisen meren halki, kun hän johti kansan pois Egyptistä. On kuin jos hän sanoisi: Kun Jumala lunastaa Israelin heimot uudella tavalla ja tuo ne oikeaan Gileadiin ja Libanonille, kuten oli puhetta, silloin alkaa myös oikea kulku meren halki, paljon suurempi kuin oli tuo Punaisen meren halki kulkeminen. Tämä meri on näet koko maailma, jonka halki hän kuljettaa kansansa. Se asetuu vastarintaan eikä halua päästää heitä läpi, niin että meri on oleva aivan ahdas Jumalan kansalle, samoin kuin Punainen meri oli luotaan työntävä ja ahdas sillä paikalla, missä Israelin lapset kulkivat sen halki. Silloin nousee ahdistus, ei vain Jumalan kansalle, vaan myös yli meren. Sillä heidän torjuntansa ja sulkunsa eivät heitä auta, heidän on laskettava kansa läpi. Sillä hän on lyövä meren aaltoja, se on, nuhteleva heitä evankeliumilla kaikesta, mikä on suurta ja mahtavaa maailmassa, samoin kuin Mooses löi Punaista merta sauvallaan [2 Moos. 14:16].

...että kaikki veden syvyydet kuivuvat.

26. Samoin kuin Punainen meri väistyi Mooseksen lyötyä merta, samoin maailma, kun sitä on lyöty evankeliumilla, vetäytyy, tulee nöyräksi, antaa tilaa eikä aseta enää sulkua apostoleille ja saarnamiehille. Se on sitä, että kaikki veden syvyydet kuivuvat Kristuksen Hengen toimesta kuten Punainen meri kuivui itätuulen puhaltaessa. Henki esittää tässä siis vanhoja tapauksia tulkitsemalla evankeliumin tulevaa olemusta ja kulkua.

Assurin ylpeys painuu alas, ja Egyptin valtikka väistyy pois.

27. Tässä hän selittää itse, mitä hän tarkoittaa merellä, nimittäin maailmaa sekä sen valtaa ja loistoa. Ja hän mainitsee erityisesti kaksi valtakuntaa, Assyrian ja Egyptin, koska nämä kaksi tuottivat eniten kärsimystä Israelin heimoille. Mutta koska hän itse sanoo kaikkien vesien syvyyksien kuivuvan, hän epäilemättä on halunnut tarkoittaa koko maailman valtaa ja mahtia. Sillä niitä kaikkia on nöyryytetty evankeliumilla ja niiden on täytynyt lakata, mutta evankeliumi on pysynyt. Näemme siis tästä selvästi, ettei profeetta puhu Juudan kansan maallisesta vapauttamisesta.

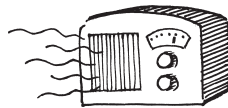
Sillä sellainen kulku ja taistelu merellä, joka kuivaa Assyrian ja Egyptin ja kaikki vesien syvyydet, ei voi viedä Gileadiin, vaan sen täytyy olla hengellinen Gilead, joka on kaikkialla maailmassa, missä merta lyödään, se on, missä valtakuntia nöyrytetään.

Jae 12. Mutta heidät minä teen väkeviksi Herrassa, että he vaeltavat hänen nimessään, sanoo Herra.

28. Se on, he voittavat ja kukistavat kaikki meren aallot: ei ase-in eikä ihmisvoimin, vaan Jumalan voimalla, Hengessä ja uskossa. Ja niin he eivät vaella omissa nimissään, vaan Jeesuksen Kristuksen nimessä, sillä he eivät elä eivätkä rakenna omien tekojensa tai vanhurskautensa varaan eikä kukaan pelastu paitsi hänen nimessään. Sillä tässä ei päde Paavali, Apollo, Keefas, vaan he kulkevat Kristuksen armoissa ja vanhurskaudessa, Gal. 2:16: Me tulemme vanhurskaiksi uskosta Jeesukseen Kristukseen emmekä lain teoista.

...jatkuu

Isä näytti kirkkautensa Kristuksen kuolemassa

**RADIO
lähetyks**

Radio Moreeni 19.3.2003

Kysymys: Millä tavoin Kristuksen kärsimys ja kuolema liittyvät yhteen Isän kirkkauden kanssa?

Vastaus: Jeesus sanoi Johanneksen evankeliumin 12. luvussa: *“Hetki on tullut, että Ihmisen Poika kirkastetaan.”* ja: *Isä, kirkasta nimesi!”* Niin taivaasta tuli ääni: *“Minä olen sen kirkastanut, ja olen sen vielä kirkastava.”* Nämä sanat osoittavat, että Vapahtajan kärsimys ja kuolema meidän edestämme ovat erityisen tärkeitä asioita Raamatun ilmoituksessa ja uskonopissa.

Kun Jeesuksen kärsimys ja kuolema lähestyivät, hän sanoi: *“Isä, pelasta minut tästä hetkestä.”* Vapahtaja tunsi sanomatonta kauhua ja tuskaa kärsimyksensä edessä. Vapahtajan kärsimystä ja kuolemaa ei pidä ajatella vähäisenä tai helppona asiana. Päinvastoin hän tunsi sielussaan sanomattomat vaivat ja ruumiissaan hirvittävät tuskat. Tämän perusteella voimme käsittää hänen pyyntönsä, että hän säästyisi kärsimykseltä. Kuitenkin hän vapaaehtoisesti alistui kärsimykseensä ja vieläpä painotti asian tärkeyttä sanomalla *“Kuitenkin: sitä varten minä olen tähän hetkeen tullut.”*

K: Miksi Kristuksen kärsimyksen hetki oli aivan erityisen tärkeä asia?

V: Tämä hetki, josta Vapahtaja puhui, tarkoitti Jumalan säätämää aikaa, jolloin hän lähetti Vapahtajan maailman syntien sovituksi. Tämän hetken tuleminen ilmoittivat monet Vanhan testamentin lupaukset. Ensimmäinen lupaus Vapahtajasta ilmoitti, että käärmeen pää on tuleva poljetuksi rikki (1 Moos. 3:15). Psalmi 22 kuvaa hyvin yksityiskohtaisesti Kristuksen kärsimyksiä, esim. sanoin: *“Minä voin lukea kaikki luuni; he katselevat minua ilkkuen; he jakavat keskenänsä minun vaatteeni ja heittävät minun puvustani arpaa.”* (Ps. 22:18,19). Profeetta Jesaja ennusti Kristuksesta: *“Hän oli ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava, jota näkemästä kaikki kasvonsa peittivät, halveksittu, jota emme minäkään pitäneet. Mutta totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä.”* (Jes. 53:3,4)

Tämä aika oli nyt täyttynyt. Meidän osamme on saada uskossa tarkastella Vapahtajan armoitekoja siten, että ne ovat jo kokonaan täyttyneet. Apostoli Paavali sanoi: *“Kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi tehdyn, lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan.”* (Gal. 4:4,5)

K: Kun Isä puhui nimensä kirkastumisesta, taivaasta kuului ääni, joka ilmoitti tämän asian. Mikä merkitys tällä äänellä oli?

V: Kun Vapahtaja pyysi Isää kirkastamaan nimensä, kuului taivaasta ääni: *“Minä olen sen kirkastanut, ja olen sen vielä kirkastava.”* Tämä ääni oli valtava,

niin että ihmiset luulivat ukkosen jylisseen. Kuitenkin se ääni oli ymmärrettävää puhetta. Vapahtaja sanoi, että ääni kuului ihmisten tähden. Jumala siis ilmoitti Kristuksen edessä olevan kärsimyksen ja kuoleman erityiseksi asiaksi, jossa Isän nimi kirkastuu ja johon siis on uskottava ja turvattava. On muitakin raamatunkertomuksia, joihin liittyy Isän nimen kirkastaminen erityisen merkkien avulla. Näin tapahtui Jeesuksen kasteen yhteydessä, samoin kirkastusvuorella, kun Mooses ja Elia ilmestyivät yhdessä Jeesuksen kanssa. Kun Jeesus astui ylös tivaaseen, liittyi siihenkin erityinen merkki.

Vapahtajan kärsimys ja kuolema on kaikista Jumalan antamista merkeistä keskeisin, sillä noilla teoillaan hän lunasti meidät synnin alta. Tästä armotyöstä käsin osaamme sitten tarkastella muitakin merkkejä oikein. Vapahtaja tuli kastetuksi osoituksena siitä, että hän tuli lain alaiseksi ja meidän sijaisemme. Hänen

kirkkautensa näkyi yhdessä Mooseksen ja Elian kanssa osoitukseksi siitä, että hän on Vanhassa testamentissa luvattu Vapahtaja. Kun hän sovitustyönsä täytettyään astui ylös taivaisiin, teroittavat merkit sitä, että hän on meidän puolustajanamme ja esirukoilijanamme taivaassa. Kaikki nämä asiat ovat tapahtuneet meidän autuudeksemme ja uskomme vahvistukseksi. On siis kallis asia, että Vapahtaja alistui vapaaehtoisesti Isän tahtoon meitä lunastamaan ja että juuri tässä asiassa Isän nimi kirkastui.

K: Mitä seurauksia uskovien kannalta on Vapahtajan armoteoista ja Isän nimen kirkastumisesta?

V: Jeesuksen kuoleman kautta monet syntiset tulevat kääntymykseen ja perille taivaaseen. Jeesus puhui näistä asioista samassa yhteydessä, kun hän opetti kärsimyksensä ja Isän nimen kirkastumisesta. Vapahtaja sanoi: *“Joka elämäänsä rakastaa, kadottaa sen; mutta joka vihaa elämäänsä tässä maailmassa, hän on säilyttävä sen iankaikkiseen elämään. Jos joku minua palvelee, seuratkoon hän minua; ja missä minä olen, siellä on myös minun palvelijani oleva. Ja jos joku minua palvelee, niin Isä on kunnioittava häntä.”* (Joh. 12:25,26) Tässä ihmisen elämä tässä maailmassa tarkoittaa vastakohtaa uskolle ja iankaikkiselle autuudelle. Toisin sanoen se, joka turvautuu pelkästään tässä elämässä saataviin maallisiin asioihin, ei peri autuutta. Se, joka rakastaa tätä maailmaa sillä tavoin, että etsii iloaan syntielämästä, rikkoo Jumalan käskyjä ilman katumusta ja uskoa, ei rakasta Jumalaa, vaan omasta syystään menettää iankaikkisen autuuden.

K: Millä tavoin uskova eroaa epäuskoisista?

V: Uskova on syntinen ja elää tässä maailmassa niin kuin epäuskoinenkin. Ero epäuskoiseen elämään on kuitenkin olemassa. Uskova ei rakasta tätä maailmaa sillä tavoin, että kuvittelisi voivansa turvautua maallisiin. Hän myös vihaa syntiä ja taistelee sitä vastaan. Hän käy jatkuvaa taistelua, kuten apostoli Paavali sanoi: *“Ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omat, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja haluineen. Jos me Hengessä elämme, niin myös Hengessä vaeltakaamme.”* (Gal. 5:24,25) Tämä uskovien taistelu syntiä vastaan ei kuitenkaan tuota heille ansiota eikä ole pelastuksen perustus. Taistelu ei myöskään koskaan täällä elämässä pääty siten, että uskova voisi tulla synnittömäksi ja sanoa: *“Nyt olen taistellut ja voittanut sillä tavoin, että mikään synti ei enää vaivaa eikä uhkaa.”* Kuitenkin taistelu on voitollista sen tähden, että Kristus on antanut täysin riittävän uhrin meidän edestämme.

Uskovien vaellukseen liittyvät myös Vapahtajan sanat: *“Nyt käy tuomio tämän maailman ylitse; nyt tämän maailman ruhtinas pitää heitettävän ulos.”* Perkele vietteli ihmiset syntiin. Synnin ja epäuskon avulla se on ottanut ihmisiä saaliikseen ja pitää heitä vankeinaan. Sillä tavoin se on tehnyt itsensä tämän maailman ruhtinaaksi tai jumalaksi. Nyt tämä hirmuvalta oli tuleva voitetuksi. Kristuksen sovitustyö merkitsi kiusaajalle tappiota.

K: Miten Vapahtajan voitto kiusaajasta liittyy uskovien elämään?

V: Vapahtajan voitto ilmenee sillä tavoin, että kiusaaja tulee heitetyksi pois valta-asemastaan jokaisessa sydämessä, joka uskossa kääntyy Kristuksen puoleen. Tämän perkeleen tappion ja uskovien voiton perustus on Vapahtajan sovitustyö, kuten Raamattu sanoo: *“Koska siis lapsilla on veri ja liha, tuli hänkin niistä yhtäläisellä tavalla osalliseksi, että hän kuoleman kautta kukistaisi sen, jolla oli kuolema vallassaan, se on perkeleen, ja vapauttaisi kaikki ne, jotka kuoleman pelosta kautta koko elämänsä olivat olleet orjuuden alaisia.”* (Hebr. 2:14,15)

Raamattu puhuu tämän maailman ruhtinaan ulos heittämisestä tulevassa aika-suodossa. Tämä asia jatkuu viimeiseen päivään saakka siten, että evankeliumin sana synnyttää uskoa, ja ihmisiä siirtyy saatanan vallasta Jumalan valtakuntaan. Tämä tapahtuu sillä perusteella, että uskon kautta Jeesukseen ihminen tulee Jumalan lapseksi ja se voitto, jonka Vapahtaja on hankkinut, annetaan uskoville. Tästä asiasta apostoli Paavali kirjoitti: *“Kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta!”* Apostoli jatkoi vielä: *“Sentähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä, tietäen, että teidän vaivannäköne ei ole turha Herrassa.”* Vapahtajan hankkima voitto on meidän turvamme. Se on myös tae siitä, että evankeliumin julistus kantaa hedelmää. Näin Vapahtajan armotyö antaa uskollemme varman pohjan ja intoa Jumalan sanan levittämisessä.

K: Millä tavoin Isän nimen kirkastuminen Vapahtajan armotyössä vaikuttaa uskovien iankaikkiseen osaan?

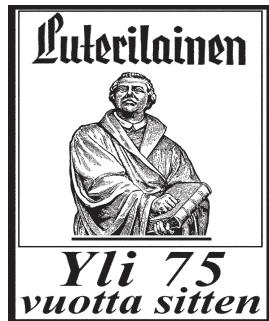
V: Kun Vapahtaja puhui kuolemastaan, hän sanoi: *“Kun minut ylennetään maasta, niin minä vedän kaikki tyköni.”* Mutta sen hän sanoi antaen tietää, minkälaisella kuolemalla hän oli kuoleva.” (Joh. 12:32) Vapahtaja ilmoitti, että hän oli kuoleva siten, että hänet nostetaan maasta, toisin sanoen hän ilmoitti tässä ristinkuolemansa. Kun hän sanoi vetävänsä kaikki tykönsä, viittaavat nuo sanat myös hänen kuolemansa seurauksiin meidän kannaltamme. Hän tuli sitä varten, että me uskoisimme ja omistaisimme autuuden. Vapahtaja oli jo aiemmin sanonut: *“Kun olette ylentäneet Ihmisen Pojan, silloin te ymmärrätte, että minä olen se, joka minä olen, ja etten minä itsestäni tee mitään, vaan puhun tätä sen mukaan, kuin minun Isäni on minulle opettanut. Ja hän, joka on minut lähettänyt, on minun kanssani; hän ei ole jättänyt minua yksinäni, koska minä aina teen sitä, mikä hänelle on otollista.”* (Joh. 8:28,29) Vapahtajan kuolema liittyy yhteen sen kanssa, mikä on Isälle otollista. Tämä tarkoittaa meidän pelastustamme. Sanoohan Raamattu, että Vapahtaja tuli maailmaan juuri sitä varten, että jokaisella häneen uskovalla olisi iankaikkinen elämä. Näin Vapahtajan armoitoiden ja evankeliumin seuraus koskee sekä tätä elämäämme että iankaikkista autuutta. Uskossa häneen tulemme erotetuiksi tämän maailman ruhtinaan vallasta Jumalan lapsiksi ja tämän elämän jälkeen perimme Jeesuksen tähden iankaikkisen autuuden.

Kimmo Närhi

Julkisen saarnaviran tehtävien tärkeydestä

JATKOA EDELLISESTÄ NUMEROSTA
Luterilainen tammi-helmikuu 1931
Alkusana (Vuodelle 1931)

Meille täällä Suomessa on hyvin tunnettua, kuinka valtiokirkossa on koetettu erityisesti yhdistystoiminnan avulla poistaa sitä puutetta, jota sen julkisen saarnaviran kohdalla on esiintynyt ja yhä esiintyy. Ja tähän toimintaan on pappien lisäksi runsaasti otettu n.k. maallikkosaarnaajia. – Niitä lienee tavallisimmin siten saatu, että määrätyillä esityslahjoilla varustettuja usko-vaaisia miehiä on kehoitettu muille uskoansa todistamaan tai sitten ovat tällaiset itse pyrkineet julkisesti puhumaan. Sikäli kuin jotakin heidän esiintymisensä järjestäytymistä on tapahtunut, on sitä välittänyt jokin yhdistys, joka on valtuuttanut hyväksymiään saarnaajia esiintymään tämän yhdistyksen puolesta ja sen hyväksi. Tällaisen toiminnan puolustukseksi on vedottu kristittyjen hengelliseen pappeuteen. Niin lahjakkaita kykyjä kuin näitten keskuudessa onkin ollut ja niin paljon apua kuin niistä maassamme on saatanut olla, niin on meidän ensinnäkin huomautettava, että tällainen saarnaajaryhmä ei ole voinut edustaa seurakuntien julkisen saarnaviran hoitoa. Sitä vartenhan on niillä ollut omat valitsemansa tai ainakin hyväksymänsä papit ja lisäksi kirkollisen saarnalupatutkinnon suorittaneita puhujia. Muunlaisia valtuuksia eivät seurakunnat ole antaneet. Jollakin yhdistyksellä ei ole oikeutta järjestää julki-

sen saarnaviran hoitoa minkään seurakunnan keskuuteen. Ja toiseksi ei tällaisten puhujien valitseminen ole tapahtunutkaan siinä mielessä, että heistä tulisi julkisen saarnaviran varsinaisia hoitajia. He eivät ole perusteellisesti valmistautuneet tällaiseen tehtävään. Ja saarnaviran tehtävien hoidossa – jos missään – kysytään juuri tässä suhteessa paljon enemmän kuin seurakunnan jäsenyyteen on tarpeellista. Toisille lahkolaisille on jopa tunnusmerkillistä, että suorastaan vieroitan erityistä opiskelua saarnaviran tehtäviä silmälläpitäen. Luterilaiset kristityt taas, jotka eivät perusta toimintaansa tunnepitoisiin esityksiin, vaan pitäytyvät kaikessa Jumalan sanan selkeään oppiin ja opetukseen, harrastavat aina sitä, että heidän julkisen saarnavirkansa hoitajat olisivat aivan perusteellisesti valmistautuneet tätä edesvastoullista virkaa hoitamaan. Siinähan on juuri yksi näitten “maallikko-saarnaajien” erikoistunnusmerkki, etteivät he ole julkista saarnavirkaa varten valmistautuneetkaan, kuten he eivät olekaan seurakuntien pastoreita – vaan jotakin muuta. – Lisäksi tulee vielä se, että tällaisen itsetarjotun ja -halutun saarnaamisen takana kaikesta taidosta ja lahjakkuudesta huolimatta tavallisesti on jokin inhimillinen esiintymisen halu, jopa

n.k. saarnatauti, jonka tuntomerkkinä on jano saada esiintyä – vieläpä on tämä halu sitä helpommin ilmenevää, kun tällainen saarnaileminen ei edellytä sitä ankaraa ja mitä vaativinta työtä, joka seurakunnan kaitsijan virkaan kuuluu. Tuollainen oman itsensä esillevetäminen sisältääkin usein kyllästy- mistä hengellisen pappeuden toimiin jokapäiväisen kutsumuksen tehtävissä. Ja kun sitten tulisi kyseeseen astua oi- kein järjestetyn seurakunnan keskuu- dessa toimimaan Jumalan sanan jäl- keen, niin tällaiset esiintyjät harvoin kestävät. Toiset ovat mieluummin saarnailemassa vääraoppisessa kir- koissa ja suurille kuulijakunnille, jotka voivat kolehtiakin tuottaa, kuin että ehkä joutuisivat olemaan tavallisina kuulijoina kristittyjen pienemmissä seurakunnissa, joissa vaatimukset saarnaviran hoitajien suhteen olisivat varmaan suuremmat kuin joku kol- portööri valtakirja. Tai jos sellaisia tulee niitten keskuuteen, jotka esim. val- tiokirkosta eroavat ja jotka vakaasti järjestävät seurakunnallisen toimintan- sa Jumalan sanan mukaan, niin koke- mus on runsaasti osoittanut, että vain ani harvat kestävät uskollisina ja lapsenmielisinä mukana. Ja tämä joh- tuu juuri näistä ylläesitetystä syistä.

Muutamia esimerkkejä. Eräs lah- jakas saarnamies, joka läheltäkin jou- tui seuraamaan eroamistamme valtio- kirkosta, huomautti, että hän joutuu halkometsään, jos mukaan tulisi. Toi- sin sanoen hän ei luullut pääsevänsä uusissa oloissa pastoriksi, vaan pelkäsi joutuvansa muuten elättämään itsensä. Hän jäi pois. – Toinen harrasti sydä- mellisellä mielenkiinnolla samoja ta- pahtumia, mutta kun hän huomasi, että häneltäkin loppuisi kiertelevä saar-

naileminen, hän kylmeni jopa ankaras- ti suuttui, kun häneltä tiedusteltiin hä- nen saarnailemisensa raamatullista pe- rustaa. Kolmas, huomattava maal- likkosaarnaaja pyydysteli tämän kir- joittajaa äskettäin takaisin valtio- kirkkoon ja vetosi siihen, että saisin silloin saarnata suuremmille kuulija- kunnille. Kun siinä junassa istues- samme lähenimme Toijalan asemaa, niin tämä ”hengemies” näytti minulle Akaan (Toijalan) kirkkoa, joka tuli nä- kyviin ja esitteli kysyen: eikö olisi hauska saarnata noin suuressa kirkos- sa. Ei tässä tule aiheettomasti mieleen se suuri viettelijä, joka temppe- lin harjalta näytteli Vapahtajalle tämän maail- man valtakuntia. – Siirtyäksemme pu- humaan niistä ”maallikko-saarnaajista”, jotka alussa tulivat mukaamme, niin suurin osa luopui pois ensimmäi- sen opillisen koetuksen kohdalla – liit- tyivät past. Pätiälän toimintaan. Eräs meistä sittemmin poislangennut seura- kuntamme oli valinnut apulaispastorik- seen entisen maallikkosaarnaajan, joka alussa nöyrästi tunnusti sellaisen viranhoidon vaikeuden. Mutta ei kulu- nut pitkää aikaa, kun jo hänen kohdal- laan maa poltti. Ei tyydyttänyt paikalli- sen pastorin toimi. Tingittiin opin tark- kuudesta, kunhan esiintymisalue laaje- nisi. – Eräessä toisessakin seurakun- nassamme toimi ensin ent. ”maallikko- saarnaaja” apulaispastorina, mutta ei kulunut pitkää aikaa, ennenkuin tämä ryhtyi mitä kiusallisimpaan vehkeilyyn seurakunnan varsinaista pastoria vas- taan. Tuo apulaispastori erosi sitten pois eikä tietääksemme ole liittynyt jä- seneksi mihinkään toisenlaiseenkaan paikallisseurakuntaan. – Eräs meikä- läinen, jolla oli aivan tavaton esiin- tymishalu, olisi kovin mielellään tahto-

nut päästä saarnaamaan. Seurakunta ei katsonut häntä sopivaksi julkiseen saarnavirkaan. Hän kallistui lopuksi myös eri oppiin ja erosi pois. Eräs vanha maallikkosaarnaaja pyrki hiljattain erääseen seurakuntaamme, mutta nimenomaan sillä ehdolla myös, että hän saisi jatkaa tuota saarnaamista riippumatta siitä, katsooko seurakunta hänet soveliaaksi ja tarpeelliseksi julkisen saarnaviran tehtäviin. Hän muistakin syistä jäi pois. Vielä eräs joukossamme toiminut henkilö, joka tuskin lienee enemmän puhujana esiintynyt ja joka muuten tuotti meille erityisiä vaikeuksia, erosi sitten pois ja liittyi valtiokirkkoon. Jonkun ajan kuluttua hän suoritti siellä saarnalupatutkinnon ja alkoi esiintyä puhujana. – Meidän joukossamme on ollut ja on edelleenkin joku ainoa jäsen, joka ennen on jonkun verran ominpäin saarnaillut. Yksi heistä – hän on jo siirtynyt autuaitten lepoon – iloitsi siitä, että sai olla kuulijana, ja kertoi, kuinka hän joskus aikanaan oli noussut saarnaamaan ymmärtämättä edes tekstiä. Toinen, joka jatkaa hengellisen pappeuden tehtäviä kutsumuksensa tehtävien yhteydessä, joutui joku aika sitten merkilliselle koetukselle. Paikkakuntansa valtiokirkon kirkkoherra tarjosi hänelle saarna-oikeutta valtiokirkko seurakunnassaan, jos hän olisi tullut sinne takaisin. Tämä veljemme kesti koetuksen. Vielä erästä veljeämme pyydettiin jäämään siihen seurakuntaan, josta oli eroamassa ja joka ei ollut valtiokirkon seurakunta, ilmoittamalla, että hän pääsisi siellä saarnaamaan. Tämäkin veljemme kesti koetuksen.

Riittäköön nyt tässä tämäkin. Kuinka selvästi näissä esimerkeissä kuvastuukaan julkisen saarnaviran ul-

kopuolella esiintyvä omavaltainen saarnatoiminta peräti epäterveenä ja seurakunnan hoitoon varustautumattomana. Näkyvät toiset myös käyttävän tuollaista saarnahalun tyydyttämistä kuin rahaa kaupankäynnissä. Ja vaikka pidettäisiin paikkakunnalla suuretkin juhlat – kuten kerrankin täällä erään uskonnollisen suunnan toimesta pidettiin yksillä juhlilla 25 puhetta – puhujina oli pappeja ja maallikoita –, niin mitä hyötyä siitä lopultakin on paikallisille seurakuntalaisille, kun he silti jäävät sellaisen saarnaviran hoidon varaan, jonka hoitajaa he eivät voi pitää oikeana, rakkaana paimenenaan. Tuo juhlapuhujain parvi pyrähtää ensi tilaisuuden tullen lentoon eikä hoidakaan saarnojen mahdollisia hedelmiä, kuten Jumalan sana käskee. Se, joka vähän tietää kristittyinä pysymisen vaikeutta ja sitä vaanivia vaaroja, tietää hyvin, että tässä kysytään ja tarvitaan uskollisen paimenen työtä eikä tilapäisiä kylänkävijöitä. Kun näitä jälkimmäisiä on runsaasti ja erilaisia, mutta uskollisista, oikeista paimenista on puute, niin helposti käsittää laumojen hädänalaista tilaa.

Jos joku tässä haluaisi kysyä: eikö sitten saarnavirkaan erityisesti valmistautuneissa miehissä esiinny samanlaisia puutteita, niin vastaamme, että saarnavirkaan erityisesti valmistautuneissakin varmaan on myös uskottomia, vääriä paimenia, sitä helpommin, jos heidän opettajansa eivät ole pysyneet uskollisina Jumalan sanan puhtaalle opille. Mutta kristittyjen velvollisuus on huolehtia sellaisten ojentamisesta tai eroittamisesta pois virastaan. Olemmekin jo yllä esittäneet, että kristittyjen velvollisuuksiin kuuluu huolehtia siitä, että saarnavirkaa oikein

hoidetaan. Nyt esitämme niitä vaaroja, joita järjestetyn oikean saarnaviran hoidon väheksyminen ja sen sijaan turvautuminen kaikenlaisiin kiertäviin ja riittävän valmistumisen puutteessa oleviin saarnamiehiin tuovat mukanaan. Ja tämä on peräti tärkeä asia sinänsä. Samalla huomautamme jälleen siittäkin, että mikään ei estä seurakuntaa valitsemasta pastorikseen vähemmän oppia saanutta, kokenutta ja Raamatun mittoihin sopivaa kristiveljeä. Mutta tämä ei myöskään tee tyhjäksi sitä, mitä yllä on esitetty ja mitä muitenkin kokemukseen perustuen esitämme.

On ollut maassamme vähemmän tunnettua, että F.G.Hedberg aikanaan 1850-luvulla vahvisti ”evankeelisia” Ruotsissa eroamaan sikäläisestä valtiokirkosta siinä vallitsevan väärän opin tähden – nimenomaan muutamien kirkollisten kirjojen sisältämän väärän opin tähden. Yksikään ruotsalainen pastori ei heitä tukenut – jollemme ota huomioon erästä pian baptismiin langennutta pappia. Noitten kristittyjen luottamus ja neuvojen pyytäminen kohdistui nimenomaan Hedbergiin. Ruotsissa syntyi vakavuudella alkaneita pieniä vapaita luterilaisia seurakuntia. Mutta ei kulunut pitkä aikaa, ennen kuin baptistinen lahkolaisuus ja muu eksytys voimakkaana ahdisti näitä seurakuntia. Olisi tarvittu paimenta suojelemaan laumaa. Mutta sellaista ei kuulunut – ei pyynnöistäkään huolimatta. Hedberg tosin kirjoitti kirjan baptismin vastaan, mutta sekin tuli liian myöhään. ”Maallikko”-johtajat eivät olleet valmistautuneet tällaisiin taisteluihin, joita toisella puolella johti tuo valtiokirkosta eronnut pastori. Hedberg vetäytyi syrjään. Vihollinen

hajoitti pienen joukon. On syytetty tässä Hedbergin edustamaa oppia, että se muka olisi ollut väärälle tielle viettelevä, ja myöskin sitä, että yleensä valtiokirkosta oli erottu, mutta – sikäli kuin olemme voineet jatkuvissa tutkimuksissamme todeta – näyttää siltä, että noitten seurakuntien hajaantuminen erittäin suuressa määrässä on johtunut kykenevän saarnaviran hoitajan puutteesta. Eihän aina uskollinen ja kykenevä paimenkaan voi pelastaa laumaa, mutta kuinka avuton onkaan lauma ilman paimenta. Ja lisäksi tuo lauma juuri sitä suri, ettei sillä ollut paimenta. Ja tätä valitusta kuului Suomeen asti, vaikka ei näy olleen kyseessä varsinainen pastorin kutsuminen. Mitenköhän olisi noitten seurakuntien käynyt, jos esim. Hedberg olisi tullut niitten pastoriksi? Jumala ei sallinut niin tapahtua. Eikä Hedbergin myöhempi esiintyminen tämänlaatuisissa asioissa osoita, että hän olisi ollut sellaiseen työhön valmis.

Julkisen saarnaviran tehtävien tärkeydestä ja siunauksesta.

Meillä on osaksi toisenlainen esimerkki Tanskasta, jossa jotenkin samoihin aikoihin (1855) syntyi vapaa luterilainen seurakuntatoiminta. Mutta sillä oli se etu, että alusta alkaen saatiin saarnaviranhoito sopivasti järjestetyksi. Eräs valtiokirkon pastori N. P. Grunnet (k.1897) nimittäin erosi mukana ja pysyi uskollisena kuolemaansa saakka. Mutta kun joukko kasvoi ja yhden miehen voimat eivät riittäneet kaikkeen työhön, niin tämä pastori hädissään turvasi ”maallikko-saarnaajiin”. Mukaan liittyi sitten myös joitakin pastoreita, mutta he poistuivat yksi

yhteen, toinen toiseen lahkoon. Eräs Suomessakin kirjoitustensa kautta tunnettu maallikko-saarnaaja Christian Möller, joka oli toiminut näitten seurakuntien palveluksessa, erosi tällaisten vaikeuksien kohdalla pois ja muodosti valtiokirkkoon liittyen omalaatuisen yhdistyksen. Myöhemmin 1895 muut maallikkosaarnaajat erosivat pois ja muodostivat oman vapaan kirkon, jonne suurin osa jäsenistä siirtyi. Mutta osa pysyi past. Grunnetin kanssa uskollisena ja on saanut saarnavirankin hoidon asioissa apua muilta uskonveljiltämme, joita he olivat tulleet tuntemaan vasta v. 1881. Ja niin toimii tämä pieni luterilainen kirkko vielä tänäkin päivänä eikä ole menehtynyt, vaikkakin noitten ”maallikko-saarnaajien” kautta on jouduttu moniin murheisiin ja raskaisiin menetyksiin.

Erityisen opettava on myös saksalaisten seurakuntien alkuvaihe. Aluksi ei Saksassa yksikään pastori tullut mukaan, kun sikäläisten Luther-yhdistysten jäsenet erosivat valtiokirkosta. Mutta jo näitten jäsenet olivat ymmärtäneet kavahtaa maallikkosaarnaamiseen ryhtymistä, kuten vielä tuonempana lähemmin kerromme. Ja kun eivät läheltä pastoria saaneet, niin pyysivät sellaista Missouri-Synodista Amerikasta. Pidettiin tarkasti huolta siitä, että seurakuntien saarnavirka tulisi uskollisesti hoidetuksi. Ja Jumalan siunaus on seurannut näitä toimia. Vaikeita taisteluja on ollut. Mutta kuitenkin on kestäetty. Toimiipa nykyään heidän piirissään – tosin Amerikasta saatavin avustuksin – oma jumaluusopillinen korkeakoulukin, jossa perusteellisesti valmistetaan uskollisia paimenia seurakunnille. Siihen asti, kunnes tämä korkeakoulu alkoi toimia, kä-

vivät saksalaisten seurakuntien nuorukaiset valtameren toisella puolella – Missouri-Synodin kuuluisassa korkeakoulussa ”papinkoulu”.

Ja jos sitten mainitsemme jotakin itse Missouri-Synodista, niin siellä alusta alkaen on uhrauksin ja tarmokkaasti toimittu kelvollisten saarnaviranhoitajien valmistamisen hyväksi. Kun tuo siirtolaisjoukko oli tullut valtameren toiselle puolelle eikä kaikilla vielä ollut kattoa päänsä suojana, niin rakennettiin tosin aivan vaatimatonta, mutta kuitenkin silloisia olosuhteita vastaava opintorakennus, jonka tarkoituksena oli auttaa saarnaviran hoitajien valmistusta. Ja tätä huolenpitoa on jatkunut tähän päivään asti. Huomattavin jumaluusopillinen korkeakoulu on siellä Concordia-seminaari, St. Louis, Mo., joka joku vuosi sitten muutti uusiin ajanmukaisiin suojiin. Saarnavirkaan astuvien perinpohjainen valmistaminen on siellä aivan erikoisesti osoittanut siunaustaan, jota on levinnyt laajalle maailmaan ja josta mekin olemme osalliseksi tulleet sekä siellä opiskelemalla että lukemalla ulkomaisten uskonveljiemme julkaisemaa runsasta luterilaista kirjallisuutta. Siellä on toinenkin pappiskokelaita valmistava oppilaitos, jossa ei vaadita oppilailta ylioppilastietoja eikä lueta Raamatun alkukieliä. Kykeneviä miehiä on siitäkkin tullut, mutta luonnollisesti tällainen valmistus rajoittaa oppilaiden toiminnan piiriä verrattuna niihin, jotka ovat saaneet perusteellisemmän pappiskasvatuksen. Onhan myös luonnollista, että seurakuntalaiset miehimmin haluavat pastorikseen henkilöä, joka on mahdollisimman perusteellisesti valmistautunut paimenvirkaan. *)

Mutta nyt tahdomme kiinnittää huomiotamme erityisesti omaan toimintamme asioihin tässä suhteessa. Meikäläisten seurakuntien syntyessä tuli mukaan useita pastoreita - useampia kuin aluksi voitiin käyttää. Sentähden yksi joukosta siirtyi Amerikkaan. Ja vaikka vielä kaksi muuta jäi kulkemaan eri tietä, niin on tähän päivään asti seurakunnillamme ollut apunaan neljä erityisesti jumaluusoppia tutkinutta pastoria, jotka tosin joutuivat opiskelemaan kurjissa olosuhteissa. Emme tässä kerskaile heidän kyvyistään. Mutta tosiasia on, että tässä suhteessa olemme saaneet alkaa suotuisimmista olosuhteista kuin toiset vastaavissa olosuhteissa. Meidän seurakuntiemme jäsenet ovat ehkä joutuneet joskus ajattelemaan, minkälaista toiminta olisi ollut ilman saatua saarnaviran apua. Ja samoin ovat varmaan pastorimme kiittollisin mielin todeneet, etteivät he ole olleet ilman uskollisten virkaveljien tukea ja apua. Olemmekohan tästä kaikesta tarpeeksi kiittäneet taivaallista Isää? Ja vielä enemmän: pastorimme joutuivat samaan suuraan opillista apua ulkomaisilta uskonveljiltämme, jotka Jumala oli antanut meidän löytää silloin, kun ratkaiseviin asioihin ryhdyttiin. Olemme voineet käyttää hyväksemme heidän julkaisemaansa kirjallisuutta ja niin täydentää puuttuvia jumaluusopillisia tietojamme. Ja tämä on koitunut juuri seurakuntiemme ja niiden jäsenten hyväksi. Olemme saaneet vielä ajallistakin apua saarnaviran ylläpitoa varten. Kun olemme näin paljon saaneet, niin meiltä sitä enemmän vaaditaan.

Me jatkamme tässä vertailua muitten oloihin. Kun tämän kirjoittaja palasi ulkomaiselta opintomatkaltaan v.

1923 ja poikkesi Tukholmaan tapamaan erästä luterilaista oppia kannattavan yhdistyksen johtomiestä, niin tämä mies kertoi, että hän jo oli valmistanut ehdotuksen seurakuntajärjestykseksi, mutta valtiokirkosta eroamista ei siellä yleensä kannatettu. Erittäinkin hän mainitsi, ettei yksikään pappi ole sillä kannalla, vaikka monet tuntevat Ruotsin valtiokirkon kurjan opillisen tilan. Tuon yhdistyksen johtomies oli itse "maallikko-saarnaaja", mutta hän ei – oman ilmoituksensa mukaan – olisi ottanut vastaan saarnaviran tehtäviä, jos seurakunta olisi syntynyt. Ja laivaranassa hän sanoi kadehtivansa meitä suomalaisia, jotka saimme toimia pastoreitten kanssa. Ruotsissa makaa tämä asia edelleenkin maassa. – Tai ajatellaamme veljiämme Virossa. Siellä toimii vain yksi seurakunta, jolla sentään on pastorinsa, mutta hän on siellä ainoa.

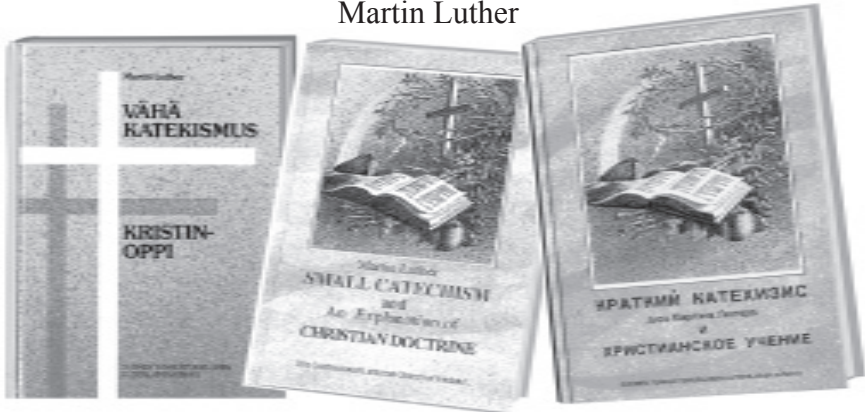
A.A. Uppala

**) Tuo toisten luulo, että papin virkaan ei muuta tarvita kuin oikeaa uskoa, harrasta mieltä ja joltistakin esityskykyä, on sekä Raamatun vastainen että kokemuksenkin edessä kohtalokas harhakäsitys. Voidakseen tehokkaasti varustautua tehtävänsä tarvitsee saarnaviran hoitaja paitsi Raamatun ja sen opin ja historian tuntemista myös kykyä erottaa oikea oppi väärästä sekä taitoa käyttämään näitä tietojansa oikein. Ja tässä tarvitaan apuna kaikkia erilaisia jumaluusopin tieteenhaaroja, Siinä tulee kyseeseen myös peräti tarpeellisena heprean-, kreikan- ja saksankielen tunteminen ja pian myös englanninkielisen kirjallisuuden ymmärtäminen. Jumala ei vaadi meiltä ylivoimaisia ponnistuksia, mutta kun on kyseessä perusteellinen valmistautuminen tärkeimpään virkaan maailmassa, nim. saarnavirkaan, niin kaikki on tehtävä, mitä tehdä voidaan. Eikä sittenkään milloinkaan päästä mestariksi. Ainakaan ei saa tällaista varustelua pitää turhanpäiväisenä tai sitä halveksia. Jatkuu...*

VÄHÄ KATEKISMUS

ja sen laaja selitys, Kristinoppi, 295 sivua

Martin Luther

Lutherin Vähä katekismus ja siihen liittyvä Kristinoppi on tärkeä perusteos tunnustuksellisesta luterilaisesta opista kiinnostuneille. Se antaa kattavan esityksen siitä, mitä uskomme Raamatun mukaan. Se paitsi vastaa moniin ihmisillä mahdollisesti olleisiin kysymyksiin, Se vastaa myös sellaisiin kysymyksiin, joita ihmiset eivät osaa tehdä ja jotka kuitenkin ovat heille tärkeitä.

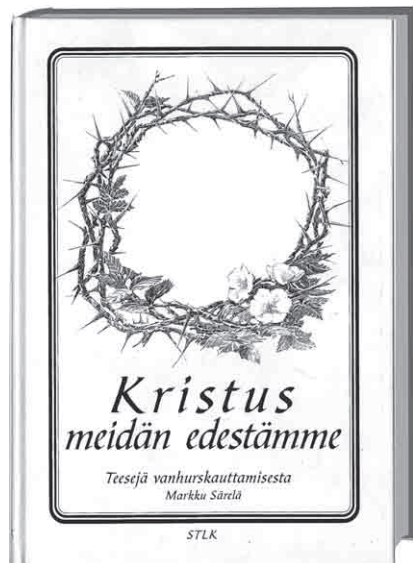
Kirja on julkaistu eri kielisinä. Kirjan hinta on 10 euroa kielestä riippumatta.

Markku Särelä

Kristus meidän edestämme

Kirjan on luterilaisen vanhurskauttamisopin esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi kirjoittaja marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia (yli 150 Luther-sitaattia) Tekijä ei anna Pyhälle Raamatulle ainoastaan puheenvuoroa, vaan rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle.

256 sivua **Ovh. 17 euroa**

REISSUVAIMON PÄIVÄKIRJA

*Jatkoa viime numeroon. Sarja päättyy.***MINUN ARMONI EI SINUSTA
VÄISTY***“Vuoret väistykööt ja kukkulat
horjukoot”**Luonnonvoimien jymistessä
viimeisten aikojen kaikuja
saatan aristella ja säikkyä**“mutta minun armoni ei sinusta
väisty”**Vaikka itse olisin eksynyt,
synnissä rypenyt, pätemään väsynyt,
kutsut kaukomailta kotiin**“eikä minun rauhanliittoni horju”**Uskomusten ja aatteiden horjuttaessa
olet kotimatalla tukena ja valona,
tienäni, totuutenani ja elämänäni
“sanoo Herra, sinun armahtajasi.”*

Taivaallinen Isä, kiitos lahjoistasi. Kalleimpana uhrasit oman Poikasi pelastaaksesi jokaisen ihmisen. Annat elämän ja ylläpidät sitä kaikin tavoin. Avaa silmäni näkemään, miten paljon jaat lahjojasi joka päivä. Ravitse ja ohjaa minua Sanallasi. Opetä kuuntelemaan myös luonnon sanatonta kertomusta voimastasi ja kunniasiasi. Anna minun löytää tahtosi tie ja johdata kulkemaan sillä sydän ja suu täynnä iloa ja kiitosta. Varjele askeleitani elämän kiitoradoilla ja kotipolullasi, vie perille asti.

Jeesus, kiitos sovitustyöstäsi, jonka teit täysin valmiiksi. Kannoit syntien käsittämättömän suuren taakan ristille ja kärsit rangaistuksen, jotta minäkin saisin olla vapaa. Kiitos aivan ilmaiseksi anteeksiantamuksen lahjastasi, jota saan Sanasi ja ehtoollisen leivän ja viinin kautta nauttia. Johdata minut joka päivä takaisin kasteen armolähteeseen,

jossa annat syntien tahraamalle puh-taan puvun ja uuden voiman kotimat-kalle. Auta muistamaan, että elämän vedestä riittää ammennettavaa ja jaet-tavaa jokaiselle.

Pyhä Henki, kiitos uskon lahjasta. Annoit minun nähdä Sanan kautta, ett-en itse saa sydäntäni puhtaaksi, ja johdatit minut Vapahtajani ristin juu-relle. Pidä ja vahvista minua uskossa, toivossa ja rakkaudessa. Opetä käyttä-mään antamiasi lahjoja evankeliumin sanoman levittämiseen ja kaikkien lähimmäisteni hyväksi. Ole valona elä-mäni matkalla ja näytä suunta taivaalli-seen kotimaahan. Siellä kaikki kiusa-ukset, epäilykset ja kyyneleet unohtu-vat, ja on vain vanhurskautta, rauhaa ja iloa, ikuisesti.

Ylistys ja kiitos valtavista lah-joistasi, Herra, minun armahtajani.

Outi Lappalainen, reissumiehen vaimo

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 11. HPE 26.3. ja 21.5. Poikkeus: ei jumalanpalvelusta 12.3. eikä 16.4. *Nuorten ilta* pe 24.3. klo 18. *Lasten iltapäivä* la 25.3. klo 14.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: *Jumalanpalvelus* la 8.4. (MS) klo 10. *Helatorstain juhla* to 25.5. alkaen klo 11.

Tampere, Hämeenpuisto 39 A: *Jumalanpalvelus* su 5.3., 19.3. (HPE), 2.4. pe 14.4. (HPE) klo 12.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *Jumalanpalvelus* su 2.4. (HPE) klo 11.

Pori, Gallen-Kallelankatu 12: *Jumalanpalvelus* la 8.4. (HPE) ja 20.5. klo 15.30. *Lasten iltapäivä* 8.4. klo 13. *Esirippikoulu* joka kerralla tilaisuuden yhteydessä.

Kokkola: *Jumalanpalvelus* to 20.4. (HPE) klo 18.

Joensuu/Kontiolahti/Lieksa: *Jumalanpalvelus* ke 19.4. klo 18 (HPE).

Koskenpää la 6.5. klo 13 (HPE) pe 21.4. klo 13 (MS), Tiensivussa.

Haapamäki pe 31.3. klo 13.

Karstula la 1.4. klo 13 Tatu ja Katri Lahdella

Jyväskylä la 6.5. klo 18 (HPE)

Hankasalmi la 1.4. klo 18.

Rovaniemi su 23.4. klo 16 (MS)

Äänekoski su 7.5. klo 10, la 22.4. klo 13 (MS).

Tyrnävä su 23.4. klo 9 (MS)

Lahti, Rajakatu 7. *Jumalanpalvelukset* su klo 16. HPE 9.4. ja 14.5. Jumalanpalvelusta ei ole su 12.3. *Teemailta* to 16.3. klo 18. *Seurakuntailta* ke 5.4. ja 3.5. klo 18. *Pyhäkoulu* torstaisin klo 18. *Lasten iltapäivä* la 22.4. klo 14. *Kevätjuhla* to 18.5. klo 15.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* Kettumäentie 2 su 9.4. (HPE) ja 21.5. lukujp klo 11. *Raamattutunti* ke 22.3. klo 18.

Kotka: *Raamattutunti* Lindellillä ke 10.5. klo 18.

Pääsiäisjuhla Lahdessa

16.4. alkaen klo 10.

Talvileiri Siitamajalla to 9.-su 12.3.

Nuorten päivät ja esirippikoulu Siitamajalla 26.-28.5.

Helatorstain juhla Turussa 25.5. 2006.

Rippikoulu Siitamajalla 11.-24.6.2006.

Lasten raamattuleiri 13.-18.6.

Aikuisten raamattuleiri 11.-16.7.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,

Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com

Pastori Markku Särelä,

Kaukapellonkatu 9, 33710 Tampere, puh/
fax. 03-3176565. Sähköposti:
markku.sarela@kolumbus.fi

Siitamajan puh.: 03-3345371 (käytössä
vain Siitamajan toiminta-aikoina)